

Уместо реформи наметнутих од Запада...

Народни препород

Препород није исто што и реформа. Реформе су ретко кад свеобухватне и дубоке а углавном су површне. Ако бисмо хтели сликовито да се изразимо могли би рећи за реформе да је то размештај намештаја у соби. За изградњу или обнову куће потребно је много више. Пре свега присебан домаћин. Зато је за изградњу наше заједничке куће – државе потребно да се вратимо себи. Зато нам је потребан народни препород. Препород је реч која се сматра синонимом за ренесансу, али усудио бих се рећи да је, чак, значењски богатија. Ренесанса представља обнову заборављених вредности, док препород подразумева и то, али и враћање себи, обнову себе из себе сама, па чак и поново рађање (пре –породити се), оспособити се за нови живот.

У овој Недељи блудног сина Јеванђеље нас учи да је за покајање потребно да се сетимо ко смо ми. Распусни син, распикућа, који је у далекој земљи као најамник чувао свиње и јео њихову храну, сетио се свог порекла и пожелео да се врати у очев дом, што представља повратак грешника у заједницу са Богом. Хтео је само мало милости, да буде најмањи међу најамницима очевим. Отац га је примио са радошћу и чашћу, обукао га у нове хаљине, ставио му прстен на руку и заклао теле угојено за гозбу. Препородио га. Старији син је на милост очеву одреаговао љубомором а отац објаснио да је чин прихватања грешник, препород, заправо нови живот: „Све је моје твоје, а овај твој брат беше изгубљен и нађе се, беша мртав и оживе.”

Свети Сава је, Христовом благовешћу, усиновео српски народ Богу Оцу, али смо ми кроз наше историјске заблуде отишли у „земљу далеку”. Сад смо намерили, да одемо још даље, да зарад европских рошчића раскинемо сваку везу са Очевим домом – Отацбином. Да би дошло до препорода морамо се сетити ко смо, морамо прво да стекнемо самосвест. Кад будемо знали ко смо знаћемо и куд треба да идемо, пронаћићемо свој народни пут и обновити заједничку кућу.

Наша самосвест то су: светосавље и косовски завет – изворно, библијско хришћанство оте-

лотворено у нашем бићу и искуству, наша историја и традиција, култура, језик и писмо. Једним именом се то може назвати заједничко памћење, које је основа народне заједнице и њеног живота.

Поставља се питање ко треба да брине о самосвести, ко да негује и обделава заједничко народно памћење? Породица, школа, црква, културне институције, медији. Међутим све нам је то у таквој кризи да је њихова национална мисија паралисана. Шта нам је онда чинити? Стварати мале заједнице ентузијаста, окупљених око заједничких вредности и идеала. Те заједнице биле би огњишта самосвести и школе народног препорода.

Самосвест ће бити луча и унутрашње видело којим ћемо сагледати народни пут. Знати, пак, свој народни пут значи имати јасну политичку идеју у контексту геополитичких кретања и правилно постављене социјално–економске односе.

Од како смо изашли из комунистичког – „египатског” ропства лутамо либерално демократском пустињом. Мислили смо да ће нас то лутање, названо транзицијом, одвести до нормалног друштва. Клањали смо се „златно телету” очекујући европски стандард а добили пљачку, и државну и личну. Разорена нам је привреда, банке нам „гуле кожу са леђа”, отимају нам територију, и то идентитетски најважнију, растачу државу, исмевају се нашем сопству, колективно суде у Хагу, „хране” медијским помијама, изругују светињу породице пропагирањем педерастичке, понижавају на сваке начине и срочавају све ауторитете у друштву а сад хоће и да нам мењају свест. Мењање свести требало би да представља лоботомију целог народа, да би сво зло које нам се дешава сматрали благословом, а само због наше кривице и грешности нам није лепо и не умамо да се радујемо, јер нисмо – „као сав нормалан свет”.

Ако будемо добровољно пристали на ту лоботомију, односно без алтернативно се држали европског пута завршићемо на жртвенику Новог светског поретка, на којем ће мамону бити принесена на жртву и наша држава али и нација. „Пастири” који пазе да не скренемо са тог пута су

Народни препород...

партијаши. Разни ситносопственици обучени у разнобојне дресове партија, који сви играју у истом тиму. Мислили смо да Либерално демократска партија, будући борбено антисрпска, екстремна „црна овца“, али она је заправо најискренија и као таква мерна јединица нашег либерално–демократског система. Либерално демократски систем је суштински ненародни јер он не обезбеђује народни интерес народа већ интерес партија а преко њих тајкуна и пре свега крупног међународног капитала. За све њих ми смо марва коју треба искористити. Чак и горе од тога, јер сељак марву воли и назива је благом, брине о њој, партијаши, тајкуни, банкари и они које и не видимо крупни капиталисти у нама виде само резервоаре за једнократну употребу, који су потребни за одржавање њиховог система.

Демократија је постала инструмент глобалног империјализма, који је пред крај прошлог века добио назив Нови светски поредак, а на почетку овог незауостављиво срља у испуњење свог имена по цену трећег светског рата. Она подсећа на филм Матрикс и само је питање коју пилулу ћемо узети. Ону која нам омогућује да видимо истину, али изгубимо сигурност и доведемо себе у ситуацију да будемо прогањани од система, или ону која ће нас утопити у блажено незнање, у сурову стварност маскирану лепим именима – људска права, слобода, могућност избора... Стварност обешчовечења, у којој човек постаје ресурс и артикал на полицама глобалног тржишта.

Зашто наши, не можемо рећи политичари, јер то је за њих узвишена реч, већ партијаши пристају на такву нечасну улогу? Зато што су коримпирани! Данас се у Србији прича о борби против корупције али и то је медијска симулација, права корупција јесте партократија. Корупција јесте исквареност нечег, извитоперење. Партијаши се представљају де се боре за интересе народа и државе а по дефиницији партија је интересна група, клан који се бори за остварење својих личних интереса. „Партија то је једна друштвена група окупљена да би се борила против остатка друштва“, дефинисао је партију демократски премијер В. Британије из доба рата, Черчил. Она је генератор негативне селекције јер је владавина „наших људи“. Клан је суштина партије. Партија је фирма која за циљ има улазак у парламент односно формирање посланичког клуба (погрешно је рећи посланици јер то су „дизачи руку“). Онда са тим посланичким клубом излази на политичко тржиште као са пакетом акција. Што већи клуб добиће се веће парче колача у расподели власти и утицаја, а преко њих и представника крупног капитала који их је финансирао.

Има народа којима такво уређење, можда и одговора. Код Енглеза све функционише на клупском систему од аристократије, преко хуманитарних организација до фудбала. Ми смо имали другачије изразе организовања, својствене нашем духу саборности, то су моба, задруга и сабори, од сеоских до црквено–народних. Слику нашег

народног идентитета дао је Његош на крају Горског вијенца као „коло народа око Цркве“. Шта би било „коло“ друштвеног и политичког система? Парламент или сабор у којем би седели представници струковних удружења и конкретних општина или области. Посланик сељака био би сељак, радник радника, просветара учитељ или наставник, професор, и тако редом. Такође посланици би требало да реално представљају људе из средине из које долазе а не као сада кад је већина посланика из Београда а многе општине уопште немају посланике. На тај начин би се превазишла негативна селекција, јер свако у својој струци зна шта је његов најбољи интерес и ко најбоље може да га заступа.

Постоји мишљење да код нас не постоји или је недовољна струковна солидарност, односно да нема свести о заједничком интересу међу делатницима исте струке. Зато су нам синдикати тако лоше организовани а сељаци се побуне обично кад су нахушкани од партијаша. (Једино су малинари били изузетак, али и њих су „израдили“ стварајући им „њихову партију“, која је наравно, била пропали пројекат.) Међутим, такво стање ствари је управо продукт партијашке уравниловке. Свести о заједничком интересу нема јер не постоји могућност његовог реализовања, као што нема ни могућности адекватног организовања. Када би то било омогућено, када би свакој струци било омогућено остваривање својих интереса, кроз институције система, родила би се делатна солидарност и колективна свест. А, када би такав систем остварио позитивну селекцију то би пробудило и развигорило запретено одушевљење које би одувало чамотињу са српског друштва.

Овај систем би и правилно уредио социјално–економске односе. Сад је ситуација таква да партијаши, тајкуни и банкари за интересе Новог светског поретка држе цео народ у ропском, поданичком односу. Када би се развластили партијаши цео тај систем би пао као кула од карата. Та друштвена деконструкција, то чишћење терена омогућило би трећу фазу народног препорода, јер о томе је овде реч, а то је изградња друштва по нашим мерилима, на основу нашег искуства и наших традиционалних вредности! То би значило да смо самовласни и да смо стигли у обећану земљу – нову Србију!

Периша Димитријевић

ИЗ САДРЖАЈА

Да зло не стекне легитимитет.	3
Социјални бунт или рушење РС.	5
Само сагласна опозиција може спречити Вучића	7
Коме су потребни превремени избори?.	11
Флеминг: Шта се десило са САД?.	13
Противсрпски инциденти у Хрватској.	19
Хладни рат против Олимпијаде.	21
САД ниподаштава ЕУ у Украјини.	23
Ратни злочинац Ј. Б. Тито	27

Апел НСПМ за уједињење патриотских снага у последњем часу...

ДА ЗЛО НА ИЗБОРИМА НЕ СТЕКНЕ ЛЕГИТИМИТЕТ

Нема много простора ни времена, а тема је велика. Зато хајде онда да одмах пређемо на ствар, ма колико она била мучна и трауматична.

Ови избори не би били ни расписани да тамо где треба није закључено да не носе готово никакав ризик по онога ко их расписује, а поготово по политику коју он оличава и центре моћи које представља.

Наравно да има много добрих и јаких аргумената против избора, и то како против њиховог расписивања, тако и изласка на исте. Као што рекох, избора не би ни било када би постојала иоле реална могућност да СНС на њима не тријумфује и не освоји огромну, вероватно чак и апсолутну већину. Другим речима, сваки резултат сем апсолутне победе СНС представљао би Вучићев пораз и апсолутно изненађење. Али шансе за то су углавном у домену теорије – или неке опште политичке мобилизације која поготово није нарочито вероватна.

Цинично звуче Вучићеве апокалиптичне најаве како ће „на нас ударити сила која до сада ни на кога није ударила” и прича о десетинама (сада се већ стигло и до свих сто?!) милиона евра који ће, наводно, бити уложени у кампању против СНС. Након хапшења Мирослава Мишковића, уз нешто заосталог утицаја око демократа, сви остали економски и политички фактори – од опозиције до бизниса – или су под притиском, или под контролом (то јест, или су у мишјој рупи, или су се већ уталили, или се талу надају), и на памет им не пада да воде или финансирају озбиљнију антирежимску капању.

Генерално, српски партократски систем се налази у фази распадања и метастазе. На страну што и широм света увелико присуствујемо различитим облицима злоупотребе и дегенерације идеје демократије и слободе. Али у Србији је то попримило фарсичне размере, јер више ни бирачи ни актери не верују да се на њима било шта одлучује, већ се, у најбољем случају, верификују већ успостављени односи моћи, новца и утицаја. („За цензус ти данас треба између 1,5 и 2,5 милиона евра, остало је ствар технике”, чуо сам од упућених са више страна.) Отуда и све мање интересовање за политичка збивања, што се, између осталог, манифестује не само у повећаној апстиненцији, него и у све масовнијој спремности све већег броја људи да глас напросто продају за кубик дрва или неколико десетина евра.

Такође, нема дилеме да се ови избори одржавају у најнерегуларнијим и најнеравноправнијим условима од обнове вишестраначја.

Упоредиви су, донекле, једино са оним првим (на којима је Милошевић имао реално велику подршку, али и неукусну институционалну и медијску фаворизованост), као и са изборима из децембра две хиљаде, који су служили да верификују и озаконе стање и односе након петооктобарског преврата. И тада је владала слична атмосфера страха и криминализовања опозиције – једино је већ видљива поларизација између два главна лидера ДОС-а давала нешто простора и перспективу каквог-таквог плурализма. Сада, међутим, нема ни тога. Лидер је „Један Једини” и ванредни избори ту реалност само треба да озваниче.

Али, ако је већ тако, то јест, ако је власт ионако већ у рукама „првог потпредседника”, чему се онда „узбуђавати” због тога што ће и форма коначно бити саображена суштини? Ако ништа друго, макар се више неће моћи скривати иза туђих леђа и одговорност пребацивати на друге. Али није тако. Промена је важна и далекосежна. И страховито опасна, са готово фаталним и непоправљивим последицама. (Зато ми је апсолутно несхватљиво то што се ДСС јавно хвали како су они „најзаслужнији за расписивање избора”, када на њима, по свим могућим прогнозама, тријумфалну потврду треба да добије политика која је супротност свему за шта се ДСС јавно залаже.)

Шта је, дакле, „разлика која прави разлику” у вези са овим изборима и зашто су они, разуме се, под претпоставком да се заврше онако како је предвиђено и „зацртано”, потенцијално тако погубни са становишта српских националних интереса?

До предстојећих избора, актуелну СНС-СПС власт било је могуће критиковати због „изневеравања воље бирача”. Могли смо извучити њихове предизборне патриотске изјаве (друга је ствар што је то, сем овде, на НСПМ и у Сведоку”, мало ко чинио, а још мање ко хтео да објављује) и тврдити како они „никада не би били ту где јесу – као што вероватно и не би – да су пре избора саопштили да намеравају да потписују споразуме са Тачијем и успостављају границе на Јарињу”.

Могли смо говорити да су у кампањи били велики русофили, а после постали велики ЕУ-фили и западњаци. Могли смо говорити како су им пре избора уста била пуна „економског патриотизма”, а сада су портпароли ММФ-а, Брисела и Вашингтона.

Невоља је, међутим, што након наредних избора, по свој прилици, то више нећемо моћи

Да зло...

говорити и што ће такав говор имати много мању тежину. А поготово ће у воду пасти теза о „изневеравану воље бирача”. Издаја ће, такорећи, стећи „демократски легитимитет”. Исто као и будућа убрзана распродаја преосталих државних ресурса, од Телекома и ЕПС–а, до воде и земљишта. Више их нећемо имати за шта хватати и прозивати, јер, у основи, више ништа и не обећавају и не нуде – сем безрезервне и следе вере у Александра Вучића и његово вођство.

Другим речима, не само да се, као што каже Слободан Антонић, „зло вратило” под сумњивом претпоставком да је игде и одлазило), него је тај **бућкуриш најгорих СПС–јуловских, радикалских и Д(О)С–овских политичких, пословних и кадровских деривата окупљен око Вучића и СНС сада на најбољем путу да се, након 15. марта, легитимише као „народна воља”**. И пред тим „про–изборним” разлогом сви други падају као кула од карата.

Уместо да изађе са предлогом политике, добије изборе, узме власт и стекне моћ, **Вучић је ишао обрнутим редом**. Захваљујући неопрезности, да не кажем глупости Дачића и Николића, најпре је стекао моћ и власт, па тек онда, са те позиције кренуо на изборе, на којима ће, ретроактивно, да добије какав–такав легитимитет за политику коју у међувремену води.

За разлику од многих својих сабораца, он није глуп, а још су мање глупи они који га кроз ову причу саветују и воде. Он зна да је његова ненормална моћ коју је концентрисао у ових скоро годину и по дана била својеврсна политичка узурпација, нека врста тихог државног удара, који су странци толерисали, јер им је одговарао због „завршавања посла” на Косову, а домаћи играчи, ухваћени у ступицу, трпели у страху од медијског линча или судске одмазде. Но, све је то нестабилно и опозиво – док не добије какву–такву „демократску” и изборну потврду. И управо томе ови избори треба да служе. И управо зато су, упркос „чврстим гаранцијама” које су дали Ивици Дачићу да ће му мандат трајати четири године, **западни фактори допустили Вучићу да иде на изборе и тако „народном вољом” запечати „тековине” остварене током његове једноипогодишње, у суштини, нелегалне владавине**. И управо зато се и **мора покушати све не би ли се тај сценарио спречио**.

И док се на другој страни сви окупљају и комбинују тако да, ако је икако могуће, не пропадне ни један „евро–реформски” глас (мада мислим да ће неки ипак остати „испод црте”), на тзв. патриотској сцени се одвија **кулминација процеса самодеструкције и распадања**. Уместо да удружени освоје барем 10–15 одсто гласова и буду можда чак и друга снага у парламенту (да и не говоримо и о могућем „бонус” ефекту), **ДСС, СРС и Двери ће ићи у –**

најмање – три колоне и још пар оних које ће се такође „патриотским” звати, или настојати да се таквим представе. **Вучић и Империја тешко да су могли пожелети повољнији расплет, а врло вероватно да су на њему и активно порадили**. Војислав Шешељ у Хагу јесте жртва скандалозне неправде и самовоље и могуће да је то дугодишње робијање умногоме променило његову перцепцију реалности. Исто тако, чињеница је да је његова странка била мета вишегодишње организоване кампање демонизације и разарања. (Мада се не може занемарити ни његов–њихов сопствени допринос тој деструкцији.) Али, у сваком случају, у овим околностима, **СРС цензус тешко да може проћи**. И тога су били свесни сви у председништву странке, па чак и сам Шешељ. И нико се (сем, наводно, Дејана Мирковића) није усудио да му на то скрене пажњу и **да се супростави политички самоубилачкој одлуци да странка на изборе иде самостално**. (Тек накнадно су, вероватно да би се парирало дворјанској иницијативи, а и смирило незадовољство у партијској бази, у причу убачени Образ и Наши, али и тада **уз прилично фрустрирајући услов да се најпре морају учланити у СРС**, што је касније, прилично цинично, предложено и Дверцима.)

И док је аутистичан радикалски став, бар делимично, психолошки схватљив (мада и даље за осуду), **за држање ДСС–а, почев од „хајкања” на изборе, па до категоричког одбијања сваке помисли на стварање шире коалиције, готово је немогуће наћи речи етичког и политичког оправдања**. (И нисам ни мало срећан што то морам да кажем.) Заправо, **постоји само једно оправдање, оно политикантско**. ДСС, наиме, верује да ће, мало по инерцији, а мало уз попуст код Вучића – којег све време упадљиво избегавају да нападне, него су се углавном „јуначки” острвљивали на Дачића, Тому и неидентификовану „власт” – цензус вероватно прећи и тако, као и претходни пут, **остати једина патриотска политичка снага у парламенту**. И то је, у основи, допуштена политичка калкулација. Тачније, била би допуштена да стање није такво какво јесте и да нема Бриселског споразума и убрзане социо–економске и политичке девастације државе. Пред том опасношћу, **неодговорно је и непатриотски калкулисати на такав начин и не покушати објединити све оно бар релативно здраво, што би се могло сабрати у отпору актуелној националној издаји и трагедији**. А да и не говоримо о томе колико је невитешки и недемократски (ако се већ зовете „Демократска странка Србије”) **затварати очи пред манифестацијама очигледне и галопирајуће успоставе личне власти једног човека, којег – са изузетком Марка Јакшића – ДСС упадљиво не сме ни да узме у уста**.

Што се тиче Двери, чини се да су – овај пут – наступили знатно реалистичније и искреније и да им је, да ли из искреног уверења или политичке нужде, више него раније и више него
(Крај на стр. 6)

„СОЦИЈАЛНИ” БУНТ ИЛИ ПОКУШАЈ РУШЕЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ?

Актуелни „грађански” протести и насиље широм тзв. Федерације Босне и Херцеговине, подсећају нас на многе протесте које последњих година гледамо широм Блиског истока и Северне Африке. Није од нас далеко ни Украјина, а сада се слична ситуација догађа и на тлу српске Херцег–Босне.

Зацртани сценарио по коме се одигравају сва ова дешавања, већ је познат и предвидљив. Разлог за излазак на улице у босанском случају јесте социјална неправда која подједнако погађа и боли све становнике ове необичне државе. За социјалну правду једнаким жаром бориће се и Срби и Хрвати и муслимани, без разлике. Међутим, економски опоравак и социјална правда не долазе само сменом људи на власти већ заменом читавог политичко–економског система у држави, то јест преласком из постојећег капиталистичког система у систем сталешке и планске организације државе и привреде уз социјализацију народних добара. Наравно, у случају Босне и Херцеговине, као и у многим претходним, организатори „спонтаних” уличних протеста немају таквих идеја.

Осим објективног разлога за излазак на улице и осим привидног „братства и јединства” у сиромаштву, постоје и бројне разлике међу људима који учествују у овим протестима и нередима. Циљ нам је да вам укажемо на њих, као и на мотиве организатора целог овог хаоса којег смо сведоци.

Да би се организовале насилне демонстрације неопходна је критична маса људи која је спремна да се физички сукобљава са полицијом. Неке превелике масе, као што смо видели, у овом случају нема. Али с друге стране, нема ни полиције. Барем не довољно да заустави број људи који демонстрира. Ко, дакле, командује полицијом а ко демонстрантима? Као што знамо, Босном и Херцеговином управља страна окупациона власт на челу са тзв. Високим представником, а уз војну подршку НАТО савеза. Полиција Федерације БиХ је под непосредном контролом „бошњачких” лидера, који су недавно организовали свечани пријем за Насера Орића, након вести да је за њим расписана међународна потерница због ратних злочина над српским цивилима у Подрињу. Дакле, за власт (али и опозицију) у Сарајеву, ратни злочинац Насер Орић је – херој.

Ко, са друге стране, управља демонстрантима? Довољно је погледати њихова обељежја. На демонстрацијама широм Федерације

БиХ видљиве су ратне плавобеле заставе тзв. Армије БиХ (са кривотворено–узурпираним грбом српске династије Котроманић). Организација „Удар”, која формално стоји иза ових протеста, поред социјалне правде залаже се и за враћање Алијиног устава из 1993. године, чиме би били укинута ентитети, наводно у име „једнаких права за све народе и сваког човека”. На протестима се позива на стварање унитарне Босне од Уне до Дрине, а у позиву Србима да им се придруже, муслимански демонстранти не могу да прећуте наводни геноцид у Сребреници. По њима је цела Република Српска изграђена на геноциду и не треба да постоји. Током нерета у Сарајеву, руља предвођена припадницима вехабиистичког покрета упадала је у продавнице и робне куће, отимала робу и новац. А током немира у Тузли, нападнута је и уништена кућа српског повратника. Све ово довољно говори о карактеру и правим циљевима ових демонстрација. Муслимански екстремисти очито желе да, на таласу народног незадовољства због беде и социјалне неправде, у Федерацији БиХ изврше државни удар.

Одакле онда позиви на протесте и у Републици Српској? Српски народ је срећом препознао ово политикантско кукавичје јаје. Већина наших сународника није насела на лажне вапаје шачице плаћеника, који би желели да се народ Српске солидарише са потуричким србомрзителима из Федерације, те да и у Српској дође до расула и хаоса. Наш народ са обе стране Дрине, треба да буде против свих партијашко–капиталистичких структура које се богате, паразитирајући на народној грбачи, и да се бори против њих увек и на било који начин, осим по цену уништавања постојећих остатака српске државности.

Стога желимо да упозоримо и ону лакомислену мањину међу Србима у Републици Српској. У случају одржавања било каквог вида протеста у вашем граду, останите код својих кућа. Српски слободарски циљ у Босни и Херцеговини одувек је био јасан: припајање читаве њене територије Србији и стварање јединствене српске државе – слободне, домаћински уређене и социјално праведне. Република Српска као тековина отаџбинског рата 90–их, узор је такве борбе! Зато је у данашњем времену опстанак Републике Српске значајан подвиг и нема сумње да ће сви којима је Српство на срцу настојати да му допринесу и истрају у њему.

Ј. Алексић

Да зло... (са стр. 4)

другима било стало до опозиционог обједињавања. За разлику од мајских избора 2012, када мислим да су, уверени у сопствени успех („преко 10 одсто“) и магију приче о „новој политичкој генерацији“, удруживање предлагали више из тактичких разлога. У сваком случају, **Двери трезноту делују као оштра опозиција, искренија од ДСС-а и перспективнија од СРС-а** (барем пре овог радикалског маневра са Образом и Нашима), али то не значи и да ће на изборима проћи добро, или боље од своје старије и – овога пута – лукавије политичке сабраће. (Додуше, чак ни они нису могли или желели прескочити сопствену сенку и направити одлучни искорак у правцу стварања правог патриотског блока, него су се углавном, слично СРС-у, такође кретали у оквиру предлога типа „а што Ви не бисте лепо ушли на нашу листу?“)

Наравно да се о теми сваког од претходна три пасуса може писати и много шире, па и са нешто другачијим оценама. Али **суштина је јасна** и, чини ми се, очигледна. **Хоће ли се или неће покушати обједињавање оних који виде да држава срља у провалију и спремни су на сарадњу и компромисе да би се несрећа избегла или ублажила.** Или ће се, пак, све утопити у каљузи ирационалности, ината и кратковидог политиканства. Уосталом, нико није безгрешан и непогрешив, само је питање да ли је спреман да се коригује, суспрегне сујету, и подреди општим циљу.

И још једна врло важна напомена. **Израз „патриотске снаге“ не односи се нипошто само на овде поменуте странке. Има и других организација и појединаца, можда мањих, или мање познатих, али итекако вредних.** И има сигурно доста људи у владајућим странкама који виде шта се дешава и који не подржавају политику која се води, али ћуте ту где су, мало из опортунизма, а мало због недостатка реалне алтернативе. Можемо их због тога осуђивати, али нека се свако од нас најпре осврне око себе – а и загледа мало у сопствену душу.

Колико сам само ватрених „патриота“, „демократа“ и „русофила“ видео да се у лету преобрћу, и како им се срце и уверења повијају за личним интересом. Није ли се, уосталом, овдашња универзитетска и интелектуална јавност (част ретким, али заиста ретким изузецима!) **далеко више потресла и умаласала због овог – иначе, заиста прилично бесмисленог – пореза на плате преко 60 000 динара, него ли због Бриселског споразума и свеколике косовско-метохијске несреће?** Најлакше је одолети искушењу које вам није ни понуђено. Тешко је истрајавати на принципу од којег можете имати личне штете. Зато немојмо превише строго судити о труњу у оку и души других, барем не пре него што се позабавимо својим сопственим балванима.

Па чак и овде, на НСПМ, понекад са тугом гледам како се то мало преосталих патриота међусобно обрачунава и закрвљује око тога да ли је највећа национална штеточина и главни кривац за наше садашње невоље био Милошевић, Коштуница, Ђинђић или Тадић (или, пак, Тито, краљ Александар...). Различити су, тешко упоредиви и сводиви на поједностављене компарације, али свако од побројаних је, нажалост, у одређеном тренутку, дао већи или мањи допринос националној несрећи. Али расправу о пропорцијама тог негативног доприноса треба препустити будућности и историчарима – или тренуцима кафанске или форумашке доконости – а свакако јој није место у моменту када **треба видети да ли је, у последњи час, могуће сабрати ово мало преостале здраве националне памети и снаге, макар за један, помало „термопилски“, херојски и частан покушај супротстављања очигледном злу, окупацији и колонизацији.** А, као што знамо, повода за неслогу, свађу, међусобне оптужбе и изговоре увек се може наћи.

Шта хоћу да кажем? Није касно, а није ни готово. Биће касно тек ако се сви предамо, или сви поклекнемо. **Главни одбори и „старешинства“ се могу поново састати** (ионако сви знамо да они не одлучују, већ углавном само аминују већ донете лидерске одлуке), **па чак и, евентуално, сакупљени републички потписи поново сакупити.** Или, ако је то из различитих разлога нереално, може се барем прекинути ова аутодеструктивна агонија, **ставити тачка на међусобне сукобе унутар патриотских групација и утврдити елементи заједничке политичке платформе и акције за период пре и после избора.** Промену у односу на предвиђени и пројектовани изборни исход и тако неће донети никаква спектакуларна изборна кампања, за коју нема ни медија, ни времена ни пара, већ само, евентуални, **неочекивани и несебични покушај акционог обједињавања преосталих државотворних снага са разних делова политичког и интелектуалног спектра.**

Али ако тог покушаја не буде, нека се после не жале ни на народ, ни на Американце, ни на Вучића.

Ми из НСПМ том покушају можемо бити на челу, репу, „златној средини“, или му бити добронамерни посматрачи и критичари. (А нескромно мислимо да смо, са своје стране, не само овим апелом, него и читавим својим ангажманом, учинили доста.) Жао нам је што нисмо могли више. Очекујемо ваше реакције, било уз текст, било на телефоне 011/32-44-365; 011/32-47-931. Или на мејл nspm@tcsbest.net

Кроз недељу дана ћемо вас обавестити какав је био одзив на овај апел и шта би могли бити заједнички следећи кораци.

НСПМ, 12.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Вукадиновић

Зло се вратило – и шта сад, на изборима?

САМО САГЛАСНА АНТИСИСТЕМСКА ОПОЗИЦИЈА МОЖЕ ДА СПРЕЧИ ПУНУ ПОБЕДУ ВУЧИЋА И ПЉАЧКАШКОГ КАПИТАЛА

... Док Е–новине, судећи по смеру њихове пропаганде, очигледно виде Вучића као новог Ђинђића, а СНС као нови ДОС, мене читава ова наша напредњачка епопеја неодољиво подсећа на све што се збивало још пред крај наше Прве републике (1944–1990) – дакле 1988. године, и доцније. **Све је ту: од стварања режима личне власти, преко типа људи из кадровског окружења Главног политичара, униформности и безобзирности медијске пропаганде, па све до експлоатације идеолошких образаца којима се оправдава групно (кликашко) запоседање и коришћење државних ресурса и синекура.**

Та 1988. година била је време изузетне популарности Слободана Милошевића. Он је пробудио многа очекивања у народу. Систем је био окоштао и озбиљно компромитован, а Милошевић је нудио „брза решења” и „антибијократску револуцију”. Изгледао је доиста као политичар „другачијег кова” у односу на склеротичне и досадне комунистичке функционере. Но, у пакету са „нашим Слобом” и „догађањем народа”, ишла је заправо читава војска амбициозних и безобзирних медиокритета, намерачених да попуне сва виша места у комунистичкој номенклатури.

Оно што је посебно иритирало разуман свет било је једно неподношљиво лицемерје које је пратило управо наступе људи из Милошевићевог окружења. Тој псеудоболшевичкој камарили уста су била препуна критике бијократије, „антибијократске револуције” и светле будућности која нас чека. У ту „светлу будућност” спадала су најразноврснија чудеса: од „шведског стандарда”, до „10.000 долара по глави становника”... „Србија прави турбомлазни хеликоптер”!...

Некако исту матрицу пропаганде, лицемерја и алавости видим и сад. Оно што је 1988. био „турбомлазни хеликоптер”, данас је „град на води”. Оно што је онамад била „антибијократска револуција”, данас је „борба против корупције”. Оно што је онда било „догађање народа” сада је „рушење жутих”, а онај некадашњи „шведски социјализам” сада се претворио у „улазак у ЕУ”. Оној некадашњој камарили сметало је што немају власт у федерацији, а овима данас смета што немају сву власт у Београду, Војводини и парламенту, те посебно што немају премијера („јер бисмо онда брже спроводили реформе”).

...Напредњачки ловци на синекуре непрестано стварају привид „новог почетка” који ће нас коначно одвести у обиље „чим се почисте жути са власти” „одмах по реконструкцији владе”, „убрзо после избора”... „Тако се на обично питање – па кад ће више то боље? – даје бесмислени одговор: ево само да узмемо сву власт”.

А дотле, најважнија тачка дневног реда у

нашој (диригованој) јавности, као и најважнији посао наших напредних политичара, остају „кадровска питања” – пре свега питање ко ће бити смењен, а ко постављен на коју функцију (и, наравно, „када ће већ једном ти избори”). Наш најзаузетији политичар се у јавности представља као неко ко је посебно заузет управо тешким послом кадрирања „... на финализирању списка свих директора јавних предузећа који би требало да буду смењени”. Е баш тада, усред тог напорног и одговорног посла, њему су дошли са причом о тринаестој плати – каква дрскост!

Компрадорски консензус

Но има једна важна разлика – ко већ прави-мо паралелу са временом „антибијократске револуције” и краја Прве републике. Држава је онда ипак била суверена. Такође, постајала је нада да је процес демократизације незауостављив и да ће народ, само ако га изневере Милошевић и његови, лако изабрати неко друго и боље руководство.

Данас, међутим, када нам законе пишу, а владу састављају чиновници Вашингтона и Брисела и када транснационалне структуре господаре великим делом економије (укључив и медијима), промена лоше власти уопште више не изгледа као лак посао. Иако формално почива на изборној демократији, систем данашње Треће републике (Друга је била она под Милошевићем, 1990–2000) тако је подешен – захваљујући контроли над економијом, друштвеним институцијама и медијима – да су „карте већ намештене”. Грађанин тренутно може да бира само између *разних нијанси* једне те исте политике коју заправо дефинишу *центри моћи* изван Србије: Вашингтон и Брисел у „класичној” политици, Вол стрит/Сити и ММФ/СБ у економској и социјалној.

Пошто је, 2008. године, највећа антисистемска опозициона странка (СРС) претворена у још једну просистемску партију (СНС) и пошто се та странка бриселском капитулацијом (2013) доказала као „кооперативна”, у Србији је успостављен свеобухватни компрадорски консензус – сагласност компрадорских елита у политици, економији, медијима и у НВО идеологији. Символ тог консензуса јесте другосрбијанска „подршка Вучићу и СНС”: од Е–новина, преко Ненада Прокића и Ненада Чанка, па све до Наташе Кандић.

Компрадорски консензус, који укључује и акламативну подршку Друге Србије, не почива, међутим, само на чињеници да *Александар Вучић практично обистињује све „влажне снове” београдских другосрбијанаца*. Реч је, заправо, о цементирању „поретка који ради за нас” – *поретка који ради за крупни транснационални капитал и његове овдашње политичке, медијске и интелектуалне опслужнице*.

Усаглашена антисистемска...

Карактер *тог истинског господара* који нам долази заједно са Вучићем, напредњацима и пропагандом о „борби против корупције” најбоље се може видети по „реформским идејама” које нас некад у форми законских предлога, а некад у облику „пробних балона” непрекидно заплускују од Вучићевих „ванстраначких министара” и њихових саветника–експерата:

– идеја да се укине обавеза послодаваца да уплаћују доприносе својим радницима за здравствено осигурање;

– идеја да се уведе право послодавца да може раднику да продужи радно време до 12 сати без обавезе да му плати прековремени рад;

– идеја о умањењу плате за време одмора;

– идеја да се уведе обавеза радника да буде 24 сата дневно доступан свом послодавцу и спреман да се одмах појави на радном месту (што се такође неће рачунати као прековремени рад);

– идеја о увођењу права послодавца да може радника да шаље, без рока најаве, на по 3–4 дана годишњег одмора;

– идеја о свођењу државних пензија на максимум 200 евра месечно;

– идеја да је „око 30 одсто запослених (или 140.000 људи) у јавном сектору вишак”, које онда, наравно, треба отпустити и тако „уштедети 10.000 евра по радном месту”.

Тај прави господар, који нам, дакле, долази баш у чизмама нашег „антикорупционашког револуционара”, подржаће, разуме се, претварање и медија у трансмисионе каишеве новонастало министарства пропаганде. Јер, шта мари ако је у српским новинама вест да Мими Оро има нови пост на фејсбуку, а није вест када се најмоћнији српски политичар експресно разведе и ожени (што неодољиво подсећа на револуционаре из 1945. који су се ослобађали својих „шумских другарица” и женили београдским балеринама). То ће значити, онда, да мејнстрим медији–и у много важнијим, економским или социјалним питањима – неће замарати народ другачијим мишљењима. Попут оног да је јавни сектор Србије заправо међу најмањим у Европи (а и најлошије плаћен). Или да ће опорезивање виших плата само у јавном, али не и у приватном, сектору, довести до тога да се најквалитетнији лекари и професори отерају код приватника – где ће лечити или предавати деци само оних који имају пара.

Али, баш о томе је реч. Иза привлачне маске „борбе против корупције” крије се успостављање система диктата крупног страног капитала и његових овдашњих добро плаћених опслужилаца. Тај диктат ће значити коначну поделу Србије на два (неједнака) дела. На „добитнике”, који „сарађују” и који, на основу „сарадње”, добијају нормалне („европске”) плате и пензије, па дакле могу себи приуштити нормалну храну, нормално здравство и школство, те нормални одмор. И на „губитнике” који се „нису прилагодили”, који су „тржишно слабо употребљиви” или просто „одбијају сарадњу”, па стога добијају „афричке” плате и пензије, једу затрвану храну, шаљу децу у лоше школе, лече се у сиротињским болницама, а своје

шихте од по 3–4 дана одмора проводе чекајући да им послодавац поново цимне узицу и позове их на рад.

Избори – увод у промену Устава и улазак у НАТО

Најављене изборе – то је макар јасно свима са мало мозга – Вашингтерна може одобрити само под условом да из ње изађе парламент (и влада) који ће променити Устав. А то значи, избацити Косово из преамбуле, регионализовати (читај: конфедерализовати) Србију, омогућити „истополне бракове”, додати латиницу као службено писмо (латиницом је био исписан „српски део” званичног паноа на отварању преговора у Бриселу, 21. јануара – толико о „чувању идентитета у ЕУ”) и шта још све не. Други услов за изборе јесте да Београд отпочне процес напуштања војне неутралности и да се стратешки окрене уласку у НАТО пакт. А то ће, у пракси, значити постизборно „отварање дебате о стратешкој безбедности” (читај: почетак НАТО пропаганде), што ће се завршити, наравно, доношењем одговарајуће НАТО резолуције у скупштини Србије.

У том смислу, од садашње „роевропске” парламентарне опозиције на предстојећим изборима човек једноставно нема шта добро да очекује. Владимир Милутиновић је ту „опозицију” духовито описао у чланку под називом „Стратегија опозиције за следеће изборе”. Та „стратегичка” се састоји из једноставне лозинке: „Царе, царе, господаре, Вучићу: Прими нас у коалицију!”, праћене следећим програмом: „Ми:

1. нећемо тражити место премијера;
2. нећемо се бунити због Закона о раду;
3. нећемо се бунити ни због једног закона;
4. нећемо да причамо о прошлости;
5. ако треба, нећемо да причамо ни о будућности;
6. нећемо ни слова о таблоидизацији;
7. подржаћемо све болне резове (кога боли нек’ се буни);
8. ми имамо кадрове;
9. ко је тај Ђилас, ко, ко?
10. нема говора о култу личности „Ваше, Ваша Висости”.

А што се тиче патриотске опозиције, парламентарне али и непарламентарне, она, нажалост, и даље демонстрира приличну политичку незрелост и одсуство капацитета за ширу политичку акцију. Основни њен проблем је сумњичавост и завађеност (спонтана, али и индукована)...

Посебан проблем – али који је у вези баш са акционом блокираношћу патриотске опозиције – јесте идеологија која хара по патриотским медијама (претежно сајтовима). Да, проблем је идеологија – ма шта да нам причају разни постмодернисти о „крају идеологија”...

Прва малигна идеологија је криптоаналитичарски фатализам. Она се састоји из мантре да је „Империја супериорна, а Србија под њеном пуном окупацијом” (Рецимо, Драгомир Анђелковић у Утиску недеље). Та идеологија вели да смо „мали и слаби” и да „не можемо ништа да учинимо”. Уопште, узалудно је батргати се пред таквом силом, „треба се примирити и сарађивати док не дођу (Крај на стр. 10)

Запад и Русија у Минхену "укрстили копља" због Украјине

Будућност Украјине изазвала је данас оштру полемику светских лидера на безбедносној конференцији у Минхену и док **ЕУ и САД подржавају опозицију те земље, Русија оптужује Запад за двоструке стандарде.**

Председник Европског савета Херман ван Ромпеј, рекао је да **будућност Украјине припада Европској унији**, док је амерички државни секретар Џон Кери изјавио да **САД подржавају украјинску борбу за демократију.**

Шеф руске дипломатије Сергеј Лавров оптужио је западне земље да негују **двоструке стандарде када је реч о насилним протестима у Украјини**, који трају од новембра, када је председник Виктор Јанукович одлучио да не потпише споразум о приступању ЕУ и да се окрене Русији.

Током расправе Лавров је упитао **"какве везе има подстицање насилних уличних протеста с промовисањем демократије"**.

Ромпеј је у говору на отварању конференције рекао да понуда о приступању ЕУ још важи за Украјину. "Понуда још стоји и ми знамо да је време на нашој страни. Будућност Украјине припада Европској унији", нагласио је Ромпеј.

Државни секретар САД Џон Кери оштро је критиковао, како је рекао, узнемирујући тренд у многим деловима централне и источне Европе и Балкана. "Тежње грађана још једном су прегажене корупцијом, олигархијским интересима – интересима да се употреби новац како би се угушила политичка опозиција и дисиденти, да се купе политичари и медији и ослаби независност правосуђа". Кери је додао и да "борба за демократску, европску будућност данас нигде није важнија него у Украјини".

Очигледно се обраћајући Москви, Кери је рекао да будућност грађана Украјине не треба да зависи само од једне земље и да их на то не треба присиљавати.

Лавров је на то одговорио да је **"пред Украјину постављен избор и да Русија у то не жели да се меша"**.

"Зашто не чујемо осуде на рачун оних који јуришају и преузимају контролу над зградама владе, пале полицијске објекте, узвикују расистичке, анти-семитске и нацистичке слогане", упитао је руски шеф дипломатије.

"Зашто толико много истакнутих европских политичара заправо охрабрује такве акције", додао је он.

Агенција Интерфакс пренела је и да је Лавров рекао: "Када Џон Кери... каже да Украјина треба да изабере с ким ће бити – с целим светом или са једном земљом, Кери – са својим искуством и добрим осећајем – последња је особа од које би очекивао такву пропаганду!". (Танјуг, 1.1.20

Заšto смо ми грађани Хрватске истовремено и усташе и Јевреји?

Nedavno je Josipović bio u Izraelu, ispričao se za "hrvatske" zločine i obećao da će Izraelu vratiti sve što je NDH opljačkala od ubijenih ili potjeranih Jevreja.

To, izgleda, neće biti baš tako jednostavno, trebat će promijeniti neki zakon. Od ustaških zločina nad Jevreima, Romima, Srbima i krivomislećim Hrvatima prošlo je šezdeset godina. Veliki zločini nikad ne zastarijevaju, oni su dovijeka ožiljak na dušama potomaka žrtava.

Ako se složimo da bi Izraelu trebalo platiti za sve ono što je NDH činila potomcima njihovih građana zašto se ne govori o obeštećenju rodbine pobijenih i opljačkanih Roma, Srba, krivomislećih Hrvata?

Zato jer ne postoje popisi? Napravimo rekonstrukciju zločina, ako znamo imena pobijenih i opljačkanih Jevreja, potrudimo se, mi potomci ustaša, ne smijemo biti samo djelomično poštteni.

Otkrijmo rodbinu i umlaćenih Roma, Srba, Hrvata... Ili svima ili nikome. Ako isplatimo samo državu Izrael poslat ćemo poruku kako su pobijeni Srbi, Romi i krivomisleći Hrvati žrtve trećeg reda.

Njihovi su potomci u odnosu na potomke Jevreja samo nemoćni, bijedni, siromašni siročići koji nikome ne mogu reći, klekni, moli, plati?

Protivnica sam selektivnog klanjanja. Protivnica sam bilo kakvog klanjanja. Jak traži poklon jer je moćan, slab licemjerno saginje glavu jer je nemoćan.

Ni jedan ni drugi ne mijenjaju mišljenje. Samo položaj tijela u skladu sa trenutnom moći ili nemoćni.

Nikakve ja veze nemam sa ustašama iz NDH, preciznije, imam koliko i sa zločincima iz Austrougarske. Pitam naše političare da li su građani Austrougarske, zemlje u kojoj su živjeli moji djed i baka, također činili zločine? Ako jesu a sigurno jesu hoćemo li isplatiti i rodbinu njihovih žrtava?

Zašto Izrael, bogata, svjetska velesila ili čelnici, potomci nesretnih Jevreja, pamte zlo pa stoga danas čine samo dobro, ne pokazu malo milosti prema siromašnoj Hrvatskoj? Izraelci, oprostite nam dugove naše kao što ste nam oprostili grijehе naše.

A Josipović? Mnogo putuje a toliko ima doma posla. Neka se u Hrvatskoj pokloni nama, građanima Republike Hrvatske, žrtvama hrvatske demokracije i hrvatskog fašizma starog dvadesetak godina.

Siromašniji smo od Izraelaca. Pomognite nam, Predsjedniče, vratite nam oteto! Zašto smo mi građani Hrvatske istovremeno i ustaše i Jevreji?

Sajt: V. Rudan, 31.1.2014.

Vedrana Rudan

Усаглашена антисистемска... (са стр. 8)

боља времена”. А баш то доводи до закључка да је „реални патриотизам” заправо једино – садашња политика напредњака. Поддршка СНС-у (чак и када испуњавају све захтеве окупатора), по нашим криптоаналитичарима, заправо је „добра за народ”, јер – пазите сад аргумент – „само моћни Вучић, сутра када куцне час, може да направи преокрет” (Јао логике!). Зато су сви који говоре против Вучића и СНС заправо „лудаци, жути плаћеници или просто раде за Империју”.

Немојте имати сумње да су носиоци ове идеологије за свој деструктивни рад међу ионако већ збуњеним и деморалисаним патриотама обилато награђени од стране режима – између осталог и „масним копитом” од пет милиона динара (око 47.000 евра), које је ономад, за само један пројекат, добио њихов новоформиран НВО.

Друга малигна идеологија, која разарајуће делује на већину патриотских сајтова, јесте вулгаризација политичког активизма. Реч је о редукцији политике на псеудо-активизам, који по правилу поприма форму вербалног радикализма и егзибиционизма. По овој идеологији, све је „јасно као дан”, не треба ни о чему више писати нити мислити, не треба трошити времена ни на какву анализу, а још мање на промишљање политичких или чак системских алтернатива. Решење је просто и „сви га знају”: „треба узети мотке у руке, па на улицу”. Сви који и даље нешто мисле и пишу заправо су само „мрсомуди” убачени да „залуђују народ”.

Најлепше од свега је да ти вербални хероји мотке и улице, при томе, очекују да неко други све то одради. Дакле, неко други ће направити организацију (коалицију), окупити људе, направити план акције, повезати се са глобалним савезницима, извести револуцију, заменити стари систем новим (претходно га, наравно, осмисливши) – док ће они сами мирно да наставе да куцају на тастатури своје јуначке „ма-само-мотка-и-улица” коментаре (и то искључиво под псеудонимом). При томе ће непогрешиво захтевати „да се дела” у времену када треба мислити и разговарати, а „да се мисли и разговара” баш у времену када треба одлучно делати.

Шта даље?

Ово што нам се сада дешава је као шумски пожар – морамо се заједно спасавати и морамо заборавити све разлике...

Јер, овај режим не руши само наше елементарне националне интересе, он уништава и елементарне економске (социјалне) интересе готово свих слојева становништва (осим компрадорске елите), као што поткопава и демократију, па и елементарне слободе.

Зато опозицију таквом режиму морају да чине не само патриотске политичке снаге (које мејнстрим медији често називају „десницом”), већ и политички (или синдикални) представници радништва и сваког другог радног света (дакле, истинска „левица”), као и политички представници либералне и продемократске интелигенције и средњих слојева („политички центар”). Компрадорском консензусу капитала, моћи и идеологије, успешно се

може супротставити само народни фронт обједињених националних, социјалних и демократских снага.

Већ стварање само нечега што личи на народни фронт био би велики успех и могло би зауставити многе „реформаторске идеје”. Такође, обједињени или макар усаглашени (координисани) наступ „антисистемске опозиције” тј. антирежимских снага на следећим парламентарним изборима могао би онемогућити компрадорску „олош елиту” да освоји двотрећинску већину у скупштини, те би тако могла бити заустављена предвиђена натоизација и парцијализација Србије.

Не треба, наравно, имати илузије да ће се то моћи лако извести... Сви чекају да неко други нешто предузме и да уради посао уместо њих. Малобројни су примери удруживања и систематског рада – мада они увек дају резултат.

Рецимо, овај чланак не бисте могли да прочитате да није упорности једне групе интелектуалаца који већ 20 година штампају књиге и научни часопис (Нова српска политичка мисао: часопис за политичку теорију и друштвена истраживања), а већ 12 година уређују и одржавају овај информативни портал (са просечних 10.000 индивидуалних посета дневно). Нас нико није пројектовао и финансирао. Сами смо се организовали и уложили сате свог слободног времена. И резултата има – укључив и изванредан углед и утицај који смо стекли у јавности.

Други позитиван пример је вероватно група људи око Двери и још понеко. Зашто тога нема више? Зашто многи млади и образовани људи – али не само они – непрестано нешто коментаришу, кукају и закерају, а никако да се умреже и нешто предузму? Зашто таквих група нема још више на аутентичној, социјалној „левици”? У друштву у коме је индустријско радништво масовно ликвидирано (у смислу занимања), а они који су остали да раде код приватника имају статус енглеског слуге из 17. века, могло би се очекивати да све врви од удружења за самопомоћ или за синдикалну акцију. Али, слабо или готово ништа од тога. Такође, готово сва наша универзитетска интелигенција себе воли да представља као политичке „левичаре”. Али, скоро да нема интелектуалног клуба који би систематски неговао критички (антисистемски) социјални дискурс.

Стога, ова 2014. година биће добра прилика да видимо на чему смо. Зло се вратило – не само у смислу манипулативне праксе из осамдесетих и деведесетих година или компромитованих кадрова из двехиљадитих. Зло се вратило у смислу оживљавања друштвених пракси које наше генерације и не памте: од неподношљиве обесправљености на радном месту, до школовања и лечења само (танког слоја) најбогатијих.

Ове године ћемо видети да ли различите политичке снаге отпора могу да се организују и повежу. Или ћемо, можда, доживети још један пораз. Пораз који би могао значити и потпуни политички, али и идеолошки банкрот садашње генерације и српског друштва у целини.

НСПМ, 25.1.2014. Слободан Антонић
(Подвукла и скратила – Искра)

Коме и зашто су потребни избори?

ПРЕВРЕМЕНИ ИЗБОРИ, НАЦИОНАЛНА СНАГА И ИНТЕРЕСИ СРБИЈЕ

Избори за доминацију ЕУ у Србији

Превремени избори се организују да би се **направила „рокада“ на легитимни начин** у вршењу власти и избору премијера између СНС и СПС–а. У исто време превремени избори су потреба стварања шире парламентарне вечине од 170–180 посланика који могу да у двотрећинској већини крену у промену устава Србије у складу са политиком која води ка ЕУ, односно **променом уставно правног статуса Косова и Метохије**. Потребна је политичка и парламентарна већина која ће бити спремна на шире друштвене, економске и државне потезе **како тражи Брисел, Берлин и Вашингтон**.

Србија је принуђена да на превременим изборима **добије већину која се тражи од међународних фактора моћи**. Потребна већина се пројектује да влада до 2018. године **уз одређена страначка прегруписавања, али уз истицање доминатних позиција СНС–а и СПС–а** у првом кругу политичке моћи. Други круг политичке моћи су странке и појединачни утицаји попут Бориса Тадића, Чедомира Јовановића и Млађена Динкића који ће бити **део шире парламентарне већине кроз сопствене коалиције као вид „политичке резерве“ СНС–а и СПС–а**. Странке као што су ДС под вођством Драгана Ђиласа, ДСС делом треба да буду маргинализоване.

Евро–атлантска интересна сфера у Србији?

Тачније превремени избори **треба да максимално смање друштвену конфликтност према политици ЕУ** и стварању услова да се политичка **моћ нове–старе владе** усмери ка „налозима“ ЕУ. Ако уземемо неке од дефиниција политичке моћи долазимо до формуле да је „политичка моћ садржана у способностима владања, наметања своје воље другоме, подређивања људи циљевима онога ко њоме располаже“. Власт која се институционално дефинише носи у себи обележје политичке моћи. **Политичка моћ стицањем парламентарне већине одређује реализацију одређених интереса политичких партија и владајуће олигархије**.

Србија нема друштвену и политичку моћ „одбране“ од наметања воље моћних интересних сфера пре свега ЕУ и САД. Ако из литературе дефинишемо да је „интересна сфера појам којим се означава одређени простор у којем једна држава или више њих признају некој трећој држави искључиво првенство утицаја (економског, културног, војног) или политичке пенетрације. **Признавање интересне сфере другој**

држави значи властито дезинтегрисање у одређеном простору“.

Ако ову дефиницију преведемо у реал–политички простор добијамо као нужни одговор да је у Србији **потребна шира политичка и парламентарна већина која ће без већих друштвених промена и трзавица омогућити уставне, политичке, економске и безбедносне циљеве и захтеве, пре свега ЕУ а у позадини НАТО–а**. Ако је реч о владавини само једне или две партије, **које имају већину од 130–140 посланика, оне увек могу бити оптужене за издају и државне промашаје**. Ако се прави **шира коалиција власти која обхвата до 170–180 посланика онда је реч о подели одговорности за све државне потезе уз доминацију једне партије и интересима и партиципацији других партија мање снаге**.

Каква је државна и национална снага Србије?

Србија превременим изборима у 70 одсто своје политичке и државне моћи треба да се окрене ЕУ безбедоносном систему НАТО–а, уз опцију око 20–30 одсто интереса према Руској федерацији и другим државама, пре свега у сфери енергетике, али не и војно стратешким садржајима изван НАТО доктрине и политике. По једној међународној формули процене моћи може се одредити да је процена моћи неке државе једнака (Критичној маси (становништво и територија) + економској способности + војној моћи) + (Стратешки циљеви + воља да се следи национална стратегија). Ако покушамо да поједноставимо овај образац процене моћи државе онда долазимо до следећих могућих закључака.

Србија, што се тиче становништва и територије, има битан геополитички значај у окружењу моћи и интереса НАТО–а и ЕУ на Балкану и међу суседима са редукованом територијом и губитком виталних националних интереса на Косову и Метохији и становништвом хетерогеног састава **без јачих националних капацитета за „дубинску“ одбрану државних интереса Србије**. Становништво се премешта у велике градове са празним простором, изумирањем и старењем нације и смањеном биолошке виталности нације. Економска способност нације је у дну региона, Балкана и Европе са високом стопом незапослености, високом корупцијом и црним тржиштем, застарелом индустријом, али са могућношћу да Србија **прехрани себе и са значајним природним ресурсима битним за моћне државе ЕУ и НАТО**. Војна способност Србије је **нижа него што је била 1999. године за више 50 одсто али је и даље у рангу јачих војних органи-**

Коме и зашто су потребни избори?

зација у региону са тенденцијом редуковања.

Србија без националне стратегије и интереса?

Стратешки циљеви нису јасно дефинисани као национални циљеви и Србија нема своју дефинисану стратегију националних интереса сем појма пута у ЕУ и делом ка НАТО или одржавању статуса неутралности и блиских веза са Руском федерацијом. Политичка и државна удвојеност ће бити све мање прихватљива и толерисана од стране Брисела и Вашингтона. Све мање националне воље за реализацију државних циљева па се Србија може третирати као полу протекторат и тзв. „слаба држава“ на коју се врше различити притисци.

Србија је по процени стратешких центара међународне политике и обавештајних служби под виталном „контролом“ пре свега политичке али државне олигархије и привредне структуре. Ради се о директном утицају на државну политику у свим сферама далеко пре него што ће Србији бити део ЕУ. Контрола је пре свега владе, војске и полиције, финансија, банака, науке и образовања и медија. Ради се о „дубинском“ утицају који је постављен дуже од 15 година и делује као „систем“. Управо због тога кључни циљеви треба да се реализују „леgitимистички“ кроз институције ради преображаја, преумљења и промене „свести“ и „менталитета“ друштва и нације са променом система вредности.

Избори 16 марта су „прелазни“ период ка дубљим променама друштва и државе и уставног дефинисања територије која ће се третирати кроз регије и регионе без аутономних покрајина уз могућност да регије и региони делују ка самосталне економске јединице са могућношћу повезивања са другим евро-регијама и регионима у ЕУ. Ако пажљиво сагледамо Србију после 16. марта онда ће она имати владу са доминацијом СНС и премијером Александром Вучићем и новом улогом СПС-а и Ивице Дачића. Подршку на другим основама и обавезама пружиће тој влади шира коалиција политичког блока око Бориса Тадића, Чедо Јовановића и Динкића као и мањинских партија.

Створиће се политичка „енергија“ која ће у парламенту имати у 80 одсто политике окренуте према ЕУ и више од 60 одсто која води ка НАТО. Треба Косово и Метохију прагматично изместити изван уставне и територијалне дефинисаности уз „мека“ уставна решења. Србија ће превасходно и даље зависити од ММФ и моћних држава ЕУ са фазним смањењем утицаја и интереса Руске федерације и неутралисања руских државних интереса у Србији до прихватљиве границе.

Видовдан, 5.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Томислав Кресовић

Бунт у ФБиХ у функцији насилне унитаризације БиХ

Политички аналитичар из Тузле Мехмедалија Нухић каже да има поуздане информације да су организатори протеста у Федерацији БиХ почели да набављају оружје које би требало да употребе против грађана Републике Српске.

Нухић истиче да су поједини активисти неформалне организације „Удар“ боравили у иностранству, гдје су им поједине обавештајне службе ставиле на располагање магацине наоружања.

Он је за „Прес Република Српска“ рекао да не постоји ни најмања сумња да је социјални бунт у ФБиХ максимално исполитизован и стављен у функцију насилне унитаризације БиХ.

„Директни интереси бошњачких демонстрација повезани су искључиво са територијом Српске. Оно што се жели постићи овим протестима и што је постало јасно већ првог дана јесте насилна промена Устава БиХ“, рекао је Нухић.

Он је навео да је брзо постало јасно да то нису демонстрације у којима гладни и незапослени траже посао и хљеб, већ да треба да промовишу причу о потреби „босанског јединства“ и уставних промена.

Нухић каже да иза свега што се догађа у ФБиХ стоје центри моћи изван БиХ, који одводе бошњачке политичаре на брифинге у иностранство, гдје им дају инструкције шта да раде.

Он сматра да постоји опасност да се демонстрације пренесу у Бањалуку, Бијељину, Добој, Требиње и да су организатори ових догађаја одувјек играли на карту српског нејединства.

Политички аналитичар Нино Распудић изјавио је Српни да су протести у Федерацији БиХ политички инструментализовани и да су, можда, само први дан били социјални бунт и револт.

Нагласивши да му се нису допале политичке поруке на скуповима демонстраната, Распудић је рекао да не види никакву везу између социјалног бунта и захтјева за укидањем кантона у Федерацији. Најлогичније изгледа да се оно што је кренуло као социјални бунт претворило у унутарбошњачки политички обрачун.

„Жалосно је што неки људи, који су дио власти већ три године, осуђују властодршце и подржавају протесте, попут Лијановића и ХСП-а“, каже Распудић.

Према његовом мишљењу, чини се да коалиција Радончић-Комшић настоји да покупи симпатије јавности која подржава протесте, док су СДА и СДП у почетку били прилично погубљени.

8.2.2014.

СРНА

Томас Флеминг за Геополитику: Шта се то десило са Америком?

Критички увид у духовно, морално, политичко и културно стање империјалистичке Америке, где је монопол стварне власти *‘у рукама политичара и бирократа – у спрези са крупним бизнисом’*

Један омекшали и бескичмени народ не може и никад није био способан да очува империју

Шта се то десило са Америком? Један од водећих америчких интелектуалаца конзервативне оријентације, дугогодишњи уредник месечног часописа Хронике и аутор бројних књига и есеја који се баве кључним културним, моралним и политичким питањима западне цивилизације др Томас Флеминг љубазно се одазвао молби наше редакције да одговори на низ питања о месту и улози САД у савременом свету. Прво и вероватно кључно питање јесте шта се то десило са Америком, својевременом узданицом противника тираније, која је и сама прерасла у силу тоталитарног типа, опасну и за себе и за друге. Томас Флеминг је права личност да одгонетне како и зашто је дошло до ове злокобне трансформације.

Посматрачи у Америци и ван ње уочавају опадање САД не само као светске силе него и као модела за друге земље. У сећању још живих људи је она Америка чији су житељи били вредни људи ослоњени на себе саме, који су чврсто веровали у Повељу слобода америчког Устава. Током година које су за нама, међутим, све је више Американаца постало зависно о федералној влади за свој опстанак, било да су примаоци државне помоћи или запослени у државној администрацији и буџетским установама. Већина њих је изгледа подлегла моралистичком облику контроле мисли, познатом под термином „политичка коректност”. *Докторе Флеминг, да ли се слажете са овом нашом дијагнозом? Да ли сматрате да је реч само о краткорочном феномену или се суочавамо са дугорочном појавом која има злослутне импликације за будућност Америке?*

— Без околишања, мој одговор је кратак и јасан: да, промене које описујете су веома стварне. Нарастајући слугерањски дух америчког човека и слабљење његовог карактера вероватно ће довести и до неповратног опадања моћи и утицаја САД. **Америчка моћ се у овом тренутку првенствено ослања на супериорност америчког оружја – укључујући, да не заборавимо, најстрашнија оружја масовног уништења која су позната човечанству – и на још увек неисцрпљена природна богатства попут нафте и гаса. До извесне мере САД такође живе од своје репутације, попут укуса добре вечере на непцима након што је сва храна поједена.**

Да будемо објективни, треба нагласити да

су амерички радници – они који заиста раде, а не они који зависе од пореских обвезника – међу најпродуктивнијим на свету. Са друге стране, имамо јасне показатеље да је **америчко образовање, на свим нивоима осим високе обуке у дисциплинама науке и технологије, стравично заостало за другим земљама развијеног света.** На тестовима математике и писмености, да наведемо само један пример, амерички ђаци су при дну – али су на самом врху у процени сопствених способности и знања. Наша деца не уче богзна шта, али су тиме савршено задовољна. Чак и **на техничким факултетима половина студената је рођена у иностранству.** Када неко пита зашто је тако, одговор је кратак и јасан: Американци напосто не уче довољно математике.

Ове чињенице – које нису спорне – **треба додати ниској стопи прираштаја рођених Американаца, поготову припадника продуктивних слојева друштва.** Када то учините, постаје вам јасно да ће **будућност Америке бити обележена борбом између опадајућег броја релативно добростојећих, на сопствене снаге ослоњених пореских обвезника и растућег лумпенпролетеријата зависника од државне помоћи, који нису способни за самостални опстанак.**

Неки амерички политички лидери несумњиво још увек верују да САД могу да **наставе са блефирanjem на светској сцени, звецкајући оружјем, шаљући беспилотне летилице да убијају свадбаре у Јемени, гомилајући арсенале најсавременијег оружја.** Не би било на одмет да се присете вере коју је совјетско руководство имало у своју огромну армију, тенкове и интерконтиненталне ракете. Та је илузија збрисана у Авганистану, баш као што је на истом месту уздрмана и америчка репутација непобедивости. Најснажнија одбрана једне нације није у офанзивном или дефанзивном наоружању, него у моралу и карактеру њеног народа. Сетимо се шта су стари Спартанци одговорили на упозорења да немају одбрамбена утврђења: „Наши људи су наши зидови!”

Један омекшали и бескичмени народ не може и никад није био способан да очува империју.

За разлику од Француза и Британаца, или старих Атињана и Римљана, **Американци све до данас нису спремни да признају да су у ствари империјална нација.** Сваки освајачки или пљачкашки рат стога мора да се **прикаже или као одбрана демократије или као крсташки поход за одбрану људских права.** Хилари Клинтон, која је, по свему судећи, била најнеком

Томас Флеминг...

петентнији шеф дипломатије у америчкој историји, отишла је тако далеко да описује америчку подршку катастрофалним збивањима познатим под именом „арапског пролећа” као кампању за ослобођење жена од угњетавања – чак и након што је свима постало јасно да исход револуција у Тунису, Египту и Либији води ка доласку на власт радикалних исламиста, чији је један од циљева потчињавање жена.

Отац и кћерка промовишу одвратну порнографију

Ако и прихватимо да је америчка спољна политика протеклих деценија била катастрофална и да је економија на путу пропадања, није ли ипак Америка нешто више од богатства и моћи? Она је огромна континентална империја од преко 300 милиона људи који живе у историјски разноврсним регијама и државама. Да ли још има вибрантне локалне културе, на пример у Новој Енглеској или на Југу?

— Бојим се да није много тога остало. Раст моћи централних државних институција – а нарочито федералне извршне и судске власти – срозао је некад суверене државе на ниво административних јединица које су законски обавезне да играју онако како свирају газде у Вашингтону. Две главне партије само теже да задовоље интересе оних који су их довели на власт, што значи да је огромна већина америчких пореских платиша практично остала без грађанских права. Моћ је номинално прешла у руке лумпенпролетеријата зависног од државне помоћи, али су све битне полуге у суштини у рукама политичара и бирократа који – у спрези са крупним бизнисом – монополишу стварну власт. Чак и богати су немоћни. Познајем банкара који је лично „тежак” преко 100 милиона долара, а који ми се вајкао да „мали људи” као он не могу да стварно утичу на политичаре, па чак ни да избегну казну за непрописно паркирање.

Помињете културну разноликост америчких регија. Много путујем широм САД и могу да вам кажем да, премда има знатних разлика између Средњег запада и Југа, или између Масачусетса и Тексаса: масовна култура је на путу да деградира све те разноликости на нивоу најнижег заједничког именитеља. Пре педесет година, примера ради, још је постојала велика разлика између кантри и вестерн музике, популарне на Југу и Средњем западу, и поп музике северних држава. Разлике су ишле даље од форме и стила. Кантри музика је верно осликавала живот фармера, била је прожета хришћанским духом и имала је морално утемељење, премда се често бавила темама попут брачне неверности. Данас су те разлике нестале и није случајно да је љигава поп звезда Мајли Сајрус ћерка популарног кантри певача Били Реј Сајруса. Отац и кћерка промовишу невеселу и одвратну порнографију, коју једно иоле здраво друштво не би толерисало.

Преузимање културе Југа и Запада пропраћено је процесом комерцијализације који сву моћ ставља у руке Холивуда, Њујорка и масовних медија. Паралелни процес се одвија и на плану високе културе, где је тзв. интелектуална елита са неколико десетина водећих универзитета декретом одлучила да само загрижени фанатици још могу бити хришћани или конзервативци. Само се марксистички, феминистички, енваиromенталистички и слични аргументи сматрају легитимним. Естетски клишеи авангарде 1920–тих и 1930–тих година постали су норма. Њу могу да крше само они који производе „уметност” која је још ружнија, бесмисленија, насилнија и бласфемнија од свега што је раније бивало толерисано. Ментално поремећени „уметници” добијају државне субвенције да на сцени изводе скаредности. Писање стихова и сликање природе сасвим су нестали.

Из ваших речи стиче се утисак да је амерички народ жртва елитне класе која контролише не само масовну културу, него и високу културу, универзитете и уметност. Шта је онда решење? Да ли је могућа некаква популистичка побуна против добитничке стране у ономе шта ви Американци називате „културним ратом”, у коме су отпор покушали да пруже Џорџ Валас, Пат Бјукенан и Рос Перо?

— Не, бојим се да је прекасно. Било је прекасно још онда када је Пат Бјукенан развио барјак побуне. Амерички карактер је корумпиран до те мере да родитељи без много роптања прихватају изјаве својих младих потомака да желе да промене пол или када мали Џони обуче хаљиницу и захтева „право” да користи женски тоалет у школи, а други родитељи не похрле да своју децу испишу из школе која тако нешто уопште разматра као могућност. Нажалост, жива је истина да законодавци у Калифорнији разматрају предлог да „транс–сексуална” деца користе тоалете супротног пола.

Дошло је до потпуног колапса не само моралног поретка, него здравог разума и елементарне пристојности. Немогуће је отићи у биоскоп, тешко је изаћи у ресторан, а да се не суочите са безобразлуком и невоспитањем који су незамисливи у једној цивилизованој земљи. У неким градовима, попут Чикага, тинејџери из редова мањина се мобилним телефонима договарају да изненада у чопору тероришу муштерије у популарним шопинг центрима или у бољим четвртима. Свако осећа право да сам себи буде закон, а сви стандарди јавног понашања су се урушили. Један слободан и одговоран народ не би се кротко препустио гадостима које већина Американца трпи без роптања. Медији и интелектуална елита су, наравно, промовисали и подстицали колапс свих стандарда, али један значајан проценат Американца то ћутке подноси. Та чувена „тиха већина” се шапатом вајкао, али се не батрга.

Мобилност подстиче неодговорност
(Крај на стр. 16)

Поражавајућа резолуција Европског парламента у сенци почетка преговора са Србијом

Резолуцијом од 16. јануара ЕУ је Србију, између осталог, подсетила и да има нерешено гранично питање са Хрватском и да треба да се ангажује на решавању проблема у функционисању БиХ.

Европски парламент 16. јануара усвојио је резолуцију о Србији, која је остала у сенци отварања претприступних преговора. Јавност ни приметила није овај необавезујући, али врло важан документ. Резолуцијом, која је за Београд благо речено поражавајућа, јасно је изражена воља главних политичких струја у ЕУ.

Споља гледано лако је уочити да су очекивања све израженија, а да ће захтеви временом постајати све ригорознији. Резолуцијом, за коју је гласало 528 посланика, уз 43 против и 51 уздржаног, од Србије се сада, уз нормализацију односа са Приштином, тражи и ангажовање на решавању проблема функционисања Босне и Херцеговине. Све како би се, тобоже, омогућило једнак третман свих етничких заједница приликом кандидовања за Председништво и Представнички дом парламента БиХ, у складу са одлуком Европског суда за људска права у случају Сејдић–Финци.

Ако прескочимо уобичајену куртоазију Димитриоса Куркуласа, који је у име Савета министара похвалио такозвани напредак Србије у односима са Приштином, расправа је била политичка грозомора са тематским шавовима на исходу Другог светског рата. **Расправа је у ствари била изношење политичких ставова који су се често преливали у захтеве.** Ти захтеви у будућности би сваког часа могли да буду стављени пред Београд.

Чуло се да ће Србија морати да мења устав, јер у њему стоји да је „Косово део њене територије. Хрватски посланици острвили су се на рехабилитацију вође једног од два српска антифашистичка покрета отпора у Другом светском рату, армијског генерала Драгољуба Михаиловића, наводно непризнавање ратних злочина, одбијање објављивања података о несталима и враћање опљачканог блага.

Иза те салве контрадикторности и нелогичности, уследила је поента Тонина Пицуле: **српске власти морају да се суоче са решењем граничног питања са Хрватском.** Србија је зато позвана да уложи више напора да реши преостала питања са Хрватском, пре свега у погледу несталих, демаркације граница и процесуирања ратних злочина.

Мађарски посланик изнео је тврдњу о угрожености Мађара у Војводини, а када је реч о самим преговорима, Србија је позвана да обезбеди парламентарни надзор над преговорима и да омогући укључивање цивилног друштва у процес приступања. Од ње је затражена и политичка подршка сексуалним мањинама на највишем нивоу.

Власти у Београду позване су и да се, како је написано, позабаве проблемом трауматичног наслеђа насиља из деведесетих година, као део дугорочне стратегије да се спречи поново избијање насиља и безаконја. Уз то, посланици Европског парламента Србији посебно препоручују да у процесу реституције предност даје враћању имовине у природу, а не новцу.

Истиче се и да су потребне **реформе и политичка воља за реформу јавне управе, побољшање наплате пореза, измене закона о планирању и изградњи и унапређење пословне климе.** Власти се позивају и да наставе сарадњу са Хашким трибуналом, као и да побољшају програм заштите сведока да би се омогућили неометани процеси за ратне злочине.

Уз све ово, оцењено је и да Србија није довољно учинила у домену животне средине и климатских промена. Истакнуто је још доста тога: да Србија заостаје за другим земљама кандидатима по коришћењу обновљивих извора енергије, од ње се тражи да **елиминише наслеђе тајних служби из комунистичког доба, између осталог да отвори архиве бивших тајних служби (УДБА).** Поред тога, посланици су се заложили и за политичку и правну рехабилитацију жртава бивших диктаторских режима.

Говорило се и о потреби да Словачка, Грчка, Румунија, Кипар и Шпанија ипак признају независност јужне српске покрајине, али су неки од посланика из тих земаља поновили да њихове земље неће признати једнострано проглашење независности у Приштини, између осталог због тога што би то потпирило сепаратизме широм Европе. Из редова холандских посланика чуо се усамљен глас да ЕУ ништа није учинила да помогне Србији да се извуче из тешке економске кризе и сиромаштва, изазваних европском и светском кризом и то је све.

Био је ово кроки дешавања на веома важном заседању Европског парламента, које скоро да је прећутано у Србији. Усвојена резолуција више је упозорење, него подстрек. Може ли се, након овакве расправе, веровати у искреност европског добросуседства и сарадње? Или ја једноставно не разумем логику европског опхођења. Нарочито оног према Србији.

Док сам читао резолуцију из Брисела, сетио сам се наших драгих пријатеља из Француске. Супруга мог уваженог колеге је ћерка бившег посланика из редова француских конзервативаца. Када смо се недавно видели, после паузе од неколико месеци, рекла ми је да како искрено и снажно верује у будућност ЕУ. Једино нас, додала је, плаши то што ће економија Велике Британије ускоро постати водећа у Европи. Само је то горе од вођства Немачке. Европска логика за мене остаје недокучива.

Глас Русије, 23.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Жујовић

Томас Флеминг... (са стр. 14)

Ако, по вама, академске и медијске елите не носе примарну одговорност за такво стање, како објашњавате колапс пристојности?

— Бројни су фактори ту на делу, а један од важнијих је америчка покретљивост. Американци се стално селе. Они одрасту у једном или два места и онда неколико пута током живота мењају место боравка. Мислим да је **просечан боравак на једној локацији око седам година, што значи да имамо транзитне заједнице без корена, људе који су често трајно раздвојени од породице и пријатеља. Таква мобилност подстиче неодговорност.** Претпоставимо да ожењен човек са малом децом проневери паре свог послодавца и троши их на жене и дроге. У једном стабилном друштву, он би био трајно жигосан. У Америци он добије условну казну и пресели се у Калифорнију где може да започне живот изнова. Када је Скот Фицџералд рекао да у америчком животу нема другог чина, он није био у праву чак ни онда, а камоли сада. **Серијска моногамија наводи људе да воде четири или пет живота, без обзира на штету коју наносе деци коју су донели на овај свет.** Ништа није мање озбиљна чињеница да **Американци који тако језде кроз живот нису више способни да стварају пријатељства и да заснују стабилан дом.** Са својим толико истицањим индивидуализмом и хедонизмом, **постали су вечити адолесценти неспособни да воде живот одраслих.** Чак се и наши политички лидери понашају као размажена деца. Потпредседник Џозеф Бајден стално даје непримерене и несувисле изјаве, а сам председник Обама није одолео искушењу да себе самога слика мобилним телефоном на погребу Нелсона Манделе. „Лидер слободног света” долетео је чак у Јужну Африку да прави будалу од себе због једне плавуше из Данске.

Да ли је ово заиста нови феномен? Отворено говорећи, Американци су одавно познати као индивидуалисти и луталице. Ваш народ је настао тако што су на сваки ризик спремни, самопоуздани људи дигли сидро из Старог света и дошли у нови да уживају слободу вере и да буду ослобођени стега традиције декадентне Европе. Једну генерацију за другом, крчили су дивљину продирући ка западу. Један аутентични амерички јунак Данијел Бун рекао је да, када угледа дим из комшијске колибе, зна да је дошао тренутак да се иде даље...

— Као и сви велики народи, Американци верују у митове које су измислили о себи самима. **Нема доказа да је у колонијално време већина Американаца дошла у Нови свет због верских или политичких разлога.** Ако су неки пуританци дошли у Нову Енглеску јер су се супротстављали англиканској цркви и британској круни, са друге стране, у Вирџинију и Каролину су стизали лојални англикански ројалисти.

Детаљнији увид у процес ране колониза-

ције Америке не потврђује тезу о бескореним мигрантима. Градове дуж атлантске обале и касније на Средњем западу насељавале су групе породица, понекад и читава села која су се колективно селила из Старог света у Нови. У околини Рокфорда у Илиноју, где ја живим, имате места попут Аргајла и Каледоније, које су основали Шкотланђани који су пристизали из старог краја у групама. Прво би стигли један или двојица да извиде терен, а онда би јавили родбини и пријатељима да им се придруже. За разлику од митског Данијела Буна, они су били чврсто везани родбинским везама, као уосталом и стварни Данијел Бун који је био лидер насеобине коју је основао са фамилијом и старим пријатељима.

Савршено је тачно да се ти људи нису ослањали на државу, али нису били тако луди да се сами суоче са дивљином. Из навике и потребе, они су се ослањали на родбину и комшије. Један важан детаљ који Алексис де Токвил наводи у својој Демократији у Америци јесте кооперативни дух, спремност на сложне напоре Американаца које је сусретао током свог путовања почетком 19. века. Он је приметио да у случају потребе или невоље Американци не чекају на државну власт да им решава проблеме, већ се удружују да саграде амбаре, заштите насеобине, скупе жетву, или деле правду линчом.

Мит о америчком индивидуализму замаглио је стварност важних епизода из америчке прошлости. У џубеницима историје почетак револуционарног рата против британске власти приказује се као спонтани устанак у Масачусетсу, где фармери почињу да нападају британске војнике. Међутим, као што је историчар Дејвид Хакет Фишер доказао, **цео подухват је био припреман годинама унапред. Дакле, није некакав „самодовољни индивидуализам” учинио Америку великом, већ лојалност конкретној локалној заједници и држави, решеност да се пружи отпор јачању централне власти ако се меша у послове локалних заједница и ограничава њихова права. Ту је значај десетог амандмана америчког Устава, којим све надлежности и сва права која нису изричито наведена као прерогатив центра бивају препуштена државама и самом народу. Без тога, амерички Устав вероватно не би био ратификован и свакако не би био тако трајан. Савремени историчари леве оријентације ово не признају, али је већ у првом сазиву Конгреса по усвајању Устава Џејмс Медисон рекао да Влада САД не би могла да опстане без Повеље слобода.**

Ово је неминовно заобилазан начин да се одговори на питање „како је Америка почела да пропада”. Одговор је следећи: трулеж није првенствено резултат сузбијања личних права и слобода, већ је плод непрекидног сужавања права и слобода заједница, градова и држава од стране федералне владе, још од победе Севера у грађанском рату 1865.

(Подвукла – Искра)

Геополитика

БУЂЕЊЕМ ДО СЛОБОДЕ СРБИЈЕ

СТРАХ – Режим конвертита влада обманама и страхом. Некадашњи шовинисти не подносе никакву критику. Погазили су све у шта су некада веровали и мрзе све нас који знамо какви су примитивци били. Еуропски манири и бриселске флоскуле не могу да прикрију њихов простаклук и неспособност. **Некадашњи цензори слободних медија постали су данас њихови господари. Аутоцензура је страшна. Није забележено такво подаништво медија према једном политичару.** Да ли можете да замислите сцену да се Слоба тајно оженио и да нико из медија није објавио ниједно слово о томе?

У време окрутног слобизма то није било могуће. Младожењу би опозициони и независни медији рашчеречили у јавности. Мук у медијама је доказ страха оних који треба да шире слободу. Да ли се неки блесави политички олош оженио или је у хомосексуалној вези са неким, то је његова приватна ствар. Јавност то не занима. Али **страх медија да о томе пишу, када недељама по својим новинама развлаче личне животе својих противника, најбољи је доказ лажи о европским вредностима.** Култ личности једног политичара, мислио сам да смо се од те политичке болести излечили, трајаће врло кратко. Страхом, претњама, уценама и спиновањем јавности се не може владати. Врх је додирнут. Следи сурово суочавање са самим собом.

БЕОГРАД У ВОДИ – Све лажи политичара су исте пред изборе. Милијарде долара стижу. Арапи нас воле више него себе. Љубав наших политичара према Арапима се најбоље види на фотографији која приказује необичну острашћеност и преданост Аце Драмосера. Погледајте пажљивије ту фотографију. Увек сам тврдио да фотографија више открива него филм или неки опис у књизи. Молио бих стручњаке из психологије и психијатрије да нам објасне ту задивљеност и нежност на слици. О чему се ту ради? Мишљење психијатара је кључно за наше политичко отрежњење. **Арапи доносе 2,8 милијарди долара. То режим убацује у буџет. Који ове године треба да плати камату од 1 милијарду евра. И који се стално задужује. Под којим условима Арапи дају новац? Нико нема појма.** Државна тајна. Градиће се велики комплекс на води. Градиће се станова, пословни простори и шопинг центри.

У Београду има празних станова које нема ко да купи. Грађани су све сиромашнији. Ко ће да купи те нове станове? Пословног простора има у изобилју. Предузећа се затварају и радници отпуштају. Ко ће куповати те пословне просторе? О шопинг молловима све сам рекао.

За две протекле године Београд је направио спољнотрговински дефицит од 11,2 милијарди евра. Званична статистика каже да Београд има 106.280 незапослених и 57.525 службеника који раде у администрацијама и разним управама. Када би се паметном економском политиком спољнотрговински дефицит смањено само за 30%, могло би се запослити 700.000 људи у Београду и буџет Београда би порастао за

преко 3 милијарди евра. Уместо да се задужујемо од Арапа за 3 милијарде евра, Београђани би сами својим радом пунили буџет Града. Режим о томе не размишља. Они једноставно немају појма о овоме што пишем. Њих то ни не занима. Уместо пропалог пројекта Мост на Ади, прескупог и неефикасног пројекта који је потопио буџет Града, арапске паре ће потпуно торпедовали буџет града. Где је излаз? **Грађани на следећим изборима не треба да гласају за политичаре и њихове странке. Понудили смо грађанима Београда нови политички покрет. Гласајте за себе!**

ФИАТ – Посао столећа је дуго био под тајном. Сада већ имамо билансе за 2011 и 2012. Урадио сам стручну анализу тих биланса и то можете да нађете на мом сајту. Ево, кратких информација из тих анализа, јер ће то бити врло интересантно за наше читаоце. **Пословни губитак Компаније у две године је износио – 97,591 милиона евра. Капитал Компаније на крају 2012 износио је – 199,532 милиона евра. Укупне обавезе Компаније су – 1,079 милијарди евра.** Господо другови, понављам Фабрика аутомобила Србије у Крагујевцу је задужена преко милијарду евра!

Раст задужености у 2012 је износио невероватних 604,853 милиона евра. Компанија, према потписаним Уговором и Подстицајним планом, имају различите подстицајне мере и изузеће од плаћања пореза. То нема ниједна компанија у Србији. **Зашто је ФАС добио привилегије да не плаћа обавезе према држави и да му се одлажу доспеле обавезе? Који је смисао ових повластица? Обавезе и губици се гомилају. Да ли је ФАС нови САРТИД? Да ли ће ФИАТ, када заврши финансијску операцију, напустити Србију? Која цену ћемо платити? Менаџмент ФИАТА је недавно изјавио, спајајући се са Крајслером, да они мењају пословну политику и да напуштају производњу серијских аутомобила, јер је велика конкуренција на тржишту, те да се усмеравају само на производњу луксузних аутомобила. Да ли је то наговештај напуштања Србије? О томе политичари не смеју да говоре.**

У извештају о пословању ФАС има још интересантних бисера. Рецимо, **годишње плате 2.960 радника износе 1,436 милијарди динара, док трошкови експерата износе – 1,556 милијарди динара. Консултантске услуге набавке износе 200 милиона динара. Укупне консултантске услуге експерата су 2,044 милијарде динара или 17.992.950 евра.** За тај новац могло је да се упосли нових 4.498 радника. **Одложени порези су 3,103 милијарди динара или 27,315 милиона евра.** За тај износ се могло запослити – 6.828 радника на новим пословима у држави.

Укупна државна давања за ФАС су износила – 47,562 милијарди динара или 418.679.577 евра. За тај уложени новац држава је могла да упосли 104.670 радника на неким другим пословима. Могла је да има сопствену модерну фабрику. Могла је да има запослених 100.000 у фирмама коопераната. **Шта смо добили? КЛМ. Шта је то? К – каросерија, која се увози и овде се само обрађује, Л – лакирање и М – монтажа.**

Буђењем до...

Робовска радна снага. Највећи извозник из Србије је некада био и САРТИД. Који су ефекти тог извоза? Морамо да ставимо извоз у односу на увоз Компаније и пословањем. Тада се добија права слика. Зар је ово посао столећа?

РЕЈТИНГ– Кредитни рејтинг нам је оборен на почетку године, према извештају међународних кредитора. Госпођа гувернерка за то не хаје. Тврди да то неће угрозити наш европски пут. **Раст цена на почетку године објашњава да грађани могу да се снабдевају на кванташима и бувљацима.** Госпођа гувернерка, све са новом фризуром, прима плату – 679.174,22 динара за посао који не зна да ради и који погрешно ради. Има већу плату од бившег колеге Шошкића, који је имао 650.000 динара. Слагала је да ће имати мању плату. Слагала је као што лаже њена неспособна странка. За њу нема кризе. Нема ни инфлације. Она се не снабдева на бувљацима. **Она и њена странка је направила од Србије бувљак. Пад кредитног рејтинга ће довести до раста камата на наше зајмове. Све веће камате ће потпуно уништити наш буџет.** Грађани ће морати да раде само за камате. **Србија је дужничком ропству.** Побуном можемо скинути јарам.

УБИСТВА – Драматична најаву Аце Првог Драмосера да **убиство шест дечака у Пећи 14. децембра 1998 године нису извршили ОВК, нити МИБ или САС, каже да ми са тим обавештајним службама имамо одличне односе,** невероватна искреност политичара који признаје своје добре односе са страним обавештајним службама, нешто што је незамисливо у Енглеској, само су доказ потпуног лудила режима. Па, ко су онда убице?

Раде Марковић тврди да је убица Легија и његова екипа за чишћење, а Легија тврди да је налоге издао Раде Марковић како би се Албанци окривили за злочине и како би српска полиција почела чишћење. Невероватно! **Нема државе на свету која саму себе оптужује за злочин.** Озбиљне државе све то решавају по кратком поступку. Нема велике приче. Злочинци се строго кажњавају. Без узнемиравања јавности. Држава мора да брани свој интегритет. Не могу политичари на томе граде свој рејтинг. **Не прави се рејтинг на крвавом злочину. Два робијаша се оптужују. Спасевају се уништавајући сопствену државу.** Нешто важно је прескочено.

У периоду 1995 до краја 1998 ОВК је извршила 1.845 терористичких напада. Убијено је на зверски начин 364 људи, међу њима 87 Албанаца који су подржавали и бранили Србе, у току 1998 отето је укупно 249 лица, убијено је 21 и 127 је нестало, па се сматра да су убијени и да су им органи извађени и препродани светским медицинским клиникама.

Сви подаци говоре да се ОВК налазио у офанзиви и да никакво убиство шест дечака није могла да покрене српску полицију на чишћење, јер је увелико трајао рат са терористима. Лажни робијаша показују њихову јајарску природу. **Градители оптужнице на тим лажима могу само политички дилетанти.** Исти они који хапсе Мишковиће, мада немају стручњаке који ће урадити чврсту оптужницу. **Борба против криминала се заснива на томе да се гради култ**

личности једног незрелог клинца, који је фасциниран државним почастима, заставама и богатством Арапа. Све је промашај. Нема пресуда. Нема законске пленидбе отете имовине. **Мишковић пије вино на Копаонику и припрема нову странку за изборе. Тражиће и одштету за хапшење. Коју ће морати да плате порески обвезници,** јер дилетанти воде државу. **Решено је и убиство Ђурувије. Сви славе Првога. Нико не чује глас жене настрадалог да то нису убице.** Није битно! Важан је рејтинг! Иду избори! Треба сам освојити сву власт по сваку цену.

БУЂЕЊЕ – Почело је буђење грађана. Све већи број људи ми се јавља и подржава мој рад. То није моја заслуга. То је – дух времена. Моја привилегија, за коју сам се изборио, да могу да пишем оно што грађани мисле. **Већина грађана више не верује ниједном политичару. Они који им верују су у страху. Морају да гласају јер су уцењени.** Плаше се да не изгубе радно место.

У кризи се тешко налази посао. **Огромно је незадовољство у СНС. Странка пуца по свим шавовима. Само се о томе ћути.** Као о женидби. Издајничка политика је отрезнила родољубе. Изостанак закона о конфискацији имовине тајкуна, разочарала је осиромашене. Потпуно погрешна економска политика је удаљила привреднике. Изборна превара се више не може сакрити. **Невоље сиромашних и банкрот државе ће отрезнити све опијене лажном причом о борби против корупције.** Београдом управљају Човић и Весић.

Српска неспособна странка нема ни решења ни кадрове. Најгори политички олош је прелетео у ту странку и тако довео до њеног краха. Наредни избори ће то показати. Странка се свакога дана урушава. Први је опијен својим ликом и огледа се у очима својих јапијеваца и објективима телевизијских камера. Медији потхрањују његово лудило. **Грађани морају да казне издајничку политику. Надувани балон лажи, обмана и уцена мора да пукне до краја године. Ништа нису урадили од како су на власти.** Ништа неће ни да ураде. Грађани немају избора. Морају да се побуне. Побуна почиње буђењем.

Не могу да нам промене свест шовинисти и примитивци. Лажови и паразити. Не треба да нам говоре о протестантском моралу они који немају никакав морал. Они који су издали свога кума. **Они који признају да раде за стране обавештајне службе.** Упркос свему, оптимиста сам. Тешка економска ситуација је довела до наглог отрежњења грађана. **Сада грађани треба да се удружују и да организовано изађу на изборе. Грађани против политичког олоша.** Сва политичка питања су истрошена. Остаје нам само – економија! Економија треба да нас удружи. Економијом треба да се избавимо из садашњег стања. Економија мора да победи политику. Економија мора да заузда политику и да је стави под своју контролу. **Политика без политичара. Економија без тајкуна. Народни капитализам.** Грађани којима нико неће мењати свест. **Свест се не мења, него се подиже. То могу да ураде само нови људи. Гласајте за нове људе.** Гласајте за себе. Србија је на историјској прекретници. **Буђењем грађана до слободе Србије.**

СИМ, 31.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Драгаш

Противсрпски инциденти у Хрватској 2012 – 2013.

Српско Министарство спољних послова послало међународној заједници списак испада национализма којима су изложени Срби у Хрватској. Српска мањина у Хрватској очекује реакцију ЕУ.

Из дана у дан из Хрватске стижу вести са истим предзнаком. Усташки поклич и ујединили су и навијаче Динама и Хајдука, који се не уједињују лако.

Све су учесталије и директне претње, најпре директорки центра „Јасеновац”, а сада и министру Жељку Јовановићу због српског порекла. Влада Србије обавестила је о томе све земље у којима има дипломатска представништва.

Министар спољних послова Србије Иван Мркић каже да нико не може да прихвати такво понашање.

„Отприлике чинимо све што је у нашој моћи да помогнемо нашем народу, али то радимо на начин за који сматрамо да ће бити ефикасан, а не само, да кажем, јефтино популаран”, истакао је Мркић.

Инциденти у Хрватској у 2013. години

03.12.2013. – Католичка црква је директно и без скривања преузела логистичку улогу у прикупљању потписа за референдум о укидању ћирилице. Око две стотине сакралних објеката служе као места за потписивање о референдуму у операцији званој „Не ћирилице”.

01.12. Навијачи Динама и Хајдука скандирали заједно усташки поздрав „За дом спремни” у дербију хрватског првенства.

24.11.– На утакмици у Сплиту опет усташко скандирање „За дом спремни” и „Ајмо, ајмо, усташе” и „У бој, у бој”.

19.11. –Јосип Шимуњић после фудбалске утакмице против Исланда након које се Хрватска пласирала на Светско првенство поздравио публику усташким поздравом „За дом”. Публика му одговорила „Спремни”.

19.11. –У Трпињи на згради општине полупане табле и украдена српска застава.

18.11.– У Негославцима на згради задруге исписан графит „Србе на врбе”.

17.11.–У Петровцима на цркви исписано усташко „У” и „Вуковар место посебног пијетета”.

08.10.–Скинута табла са зграде „Просвјете” у Загребу.

13. 09.– Уништен споменик српским жртвама

у Голубићу код Книна.

04.09.– Бачена експлозивна направа у Веће српске националне мањине града Сплита.

02.09.– Постављене двојезичне табле, па насилно скинуте.

15.–25.08.– Кошаркашко првенство за кошаркашице до 18 година. Хрватски навијачи долазили на утакмице српских кошаркашица, полиција спречавала међусобни обрачун две групе навијача.

05.08.– Обележавање Олује; Анте Котормановић: „Олуја је чиста као суза”.

30.07.– претучен српски повратник Миленко Обрадовић у Вођину.

18.07.–Трећи пут уништена спомен плоча на Пагу за убијене у усташком логору Јадовно.

11.07.– Хапшење и подизање оптужница против 15 мештана Трпиње, иако је девет од њих остало да живи овде и 16 година након мирне реинтеграције и нису се налазили на списку од 1.500 осумњичених имена које је недавно од Хрватске добило министарство правде Републике Србије.

05.07.– Казнена пријава против Војислава Станимировића поднесена Државном тужилаштву у Осијеку.

25.06.– На конференцији у Вуковару најављена казнена пријава против председника Самосталне демократске српске странке Војислава Станимировића за казнено дело против човечности и међународног права. Пријаву ће поднети историчар Јосип Јурчевић, новинарка Каролина Видовић Кришто и адвокат Звонимир Ходак. Како је речено на конференцији, постоји још 5.000 аболираних ратних злочинаца.

11.06.– Непознати починиоци девастирали споменик жртвама рата у Борову исписујући спрејом на њега симболе Независне Државе Хрватске.

07.06.– На насловној страни часописа „Војна повијест” нашао се Јуре Францетић, а у самим новинама није било ни помена о злочинима његове Црне легије. Иначе, министарство образовања овај часопис препоручује за кориштење у настави историје у основним и средњим школама.

29.05.– Екстремно националистички интернет портал „дневно.хр” кренуо у кампању против новоизабраног сисачко-мославачког дојупана Богдана Ркмана објавивши његове текстове из ратног периода када је радио као новинар. Након овог чланка објављено је још неколико текстова који Ркмана осуђују јер се у време рата налазио на „погрешној” страни линије па макар и као извештач.

28.05.– Пред други круг локалних избора,

Противсрпски инциденти...

када се бирао градоначелник Вуковара, Стожер за одбрану хрватског Вуковара штампао је и делио грађанима пропагандне летке пуне мржње, лажи и нетрпељивости у којима је писало: „Након увођења двојезичног писма уследило би исељавање хрватског живља и младих из града, нарочито страдалника из Домовинског рата. Они који би је увели створили би и службено Вуковар седиштем Српског Већа општина. Могућа је политичка аутономија, што повлачи за собом и могуће одцепљење од Хрватске и припајање Србији.”

22.05.– Припадници навијачке групе Торцида у Крњаку недалеко од Карловца развалили врата на општинској згради како би се попели на први спрат и кроз већницу дошли до прозора и скинули заставу српске националне мањине која је ту била истакнута уз хрватску заставу.

11.05.– Оштећено и оскрнављено српско православно гробље у Црном Потоку код Топуског.

01.05.– У цркви Свете Петке у Адици изрнуте саксије са цвећем и превнуте жардињере око храма.

29.04.– Загребачки надбискуп Јосип Божанић подржао настојања да се ћирилица не уведи у Вуковару и поручио: „У Вуковару нису на првом месту оно који су га разарали, већ они који су га бранили и градили”.

24.04.– Украдени бакрени олуци са цркве Свете Петке у вуковарском излетишту Адица.

7.04.– Непозната особа бацила стаклену боцу са запаљивом течношћу на конзулат Србије у Риједи, саопштила је приморско–горанска Полицијска управа.

14.04.– Обијена врата на Храму светог Георгија у Книну.

07.04.– Стожер организовао и други протест против ћирилице, само овај пут у Загребу. Бранитељи су на скупу запретили и физичким сукобима у случају постављања табли на ћирилицу.

22.03.– Након завршетка утакмице дошло је до инцидента у Бијелом Брду када су три аутомобила дошла у место из правца Осијека славећи победу. Након провокација и скакања по паркираним аутомобилима долази до туче, а против пет особа са ширег подручја Осијека су поднесене казнене пријаве.

22.03.– На фудбалској утакмици између Хрватске и Србије северна и источна трибина стадиона Максимир се надвиковале паролем : „Уби Србина!”

21.03.– Радио Ватикан окарактерисао напад на богослове манастира Крка као вербални деликт који су изазвали Срби са својом ћирилицом и провоцирањем. Срби су, како је известио радио Ватикан, добили оно шта су тражили.

19.03.– На згради дечијег вртића Вуковар 2

на двојезичној табли освануо усташки симбол У са крстом.

17.03. – Четири младића, мештана Кистања, прво вређали и претили, а затим и напали тројицу ђака православне богословије у манастиру Крка.

16.03.– Ружа Томашић у Дневнику З ХРТ–а: „Станимировић је био са четницима и прстом показивао кога треба одвести на Овчару и говорио је да је Вуковар света српска земља и да је пало последње усташко упориште кад је пала болница у Вуковару”.

15.03.– Ружа Томашић на годишњици ХДЗ–а у Слатини изјављује: „Ово је Хрватска, а сви остали су гости”.

15.03.– Извршни председник НК Динамо Здравко Мамић вређао на националној основи министра спорта Жељка Јовановића и завршио у притвору. Мамић је рекао: „Јовановић има крвна зрнца која претежу на ону страну која мрзи све хрватско. Из његових очију шикља крв, а кад се насмеје, видите само зубе спремне на клање. Замислите да је човек који је Србин министар тако важног ресора?”

10.03.– На месном гробљу у Плашком у Карловачкој жупанији оскрнављено гробно место владике Теофана Живковића, а општинске власти нису дозволиле да буде утврђено да ли су земни остаци извађени из гроба.

06.03.– Непознати починиоци поскидали и однели бакарне олуке са Храма Светог Спаса у Шибенику.

23.02.– Пензионисани генерали окупљени у „Домовински стожер” пред око 1.000 окупљених у Загребу најавили издавање стратешког документа који ће се звати „Олуја 2”. Како је рекао адмирал Давор Домазет, овај документ требао би да одбрани Хрватску од нове српске агресије.

13.02.– Поново обијање братске куће у порти храма Светог Георгија у Книну.

Почетак фебруара – У Книну за време машкара симболично спаљене лутке Зорана Милановића и Жељка Јовановића које су претходно назвали српским именима Милан и Јован.

Почетак фебруара – младић запослен на вуковарском градском клизалишту добио отказ одлуком градоначелника Жељка Сабоа јер је на радном месту пустио љубавну песму Рибље чорбе.

02.02.– Након митинга три аутобуса протестаната отишло у Борово да ода пошту погинулим хрватским полицајцима из 1991. године и том приликом напали људе у оближњем кафићу при чему је повређен млади Милан Лукић, иначе син свештеника из Борова.

02.02.– У организацији СЗОХВ у Вуковару организован протест против ћирилице који је окупио 10.000 људи. Председник стожера Томислав Јосић том приликом је рекао присутнима и послао поруку свим Србима који су остали да живе у
(Крај на стр. 22)

ХЛАДНИ РАТ ЕУ И САД ПРОТИВ ОЛИМПИЈСКИХ ИГАРА У СОЧИЈУ

Ако сте протекле недеље у америчким или британским медијима погледали неке од извештаја у вези са олимпијским играма у Сочију, могли сте да сазнате много тога о корупцији, хомофобији, „истребљењу олимпијских паса“, пуцњави у школи у Москви (двоје повређених) или величини кревета у новосаграђеним хотелима.

Али само уз много среће или упорности могли сте да налетите на прилог о предстојећим такмичењима. Истине за вољу, и на Си–Ен–Ену и на Би–Би–Сију водитељи у студију су повремено покушавали да подсети колеге на терену да су „игре пред нама“ и да је „можда дошло време“ да почну да говоре о спортистима – али без успеха.

Судећи по неретко нескривено злурадим репортажама, **све што су Руси урадили у Сочију лоше је, ружно или погрешно.** „Њујорк тајмс“ пише да су званичне маскоте игара леопард, бели медвед и зец, али да би „више одговарали бушилици, багер и ашов“. Новинари Си–Ен–Ена никада раније нису показали толико разумевање за самоубилачко насиље исламистичких екстремиста као у топлој причи о „црним удовицама“, највећој безбедносној претњи „Путиновим играма“.

Створен је утисак да су ово не само **„најгоре игре до сада“** већ да ће бити право чудо ако се не деси нека трагедија. Толико се далеко отишло у нагрђивању Путинове „суморне есктраваганце“ да је „Њујорк тајмс“ осетио потребу да објави текст под насловом „Тероризам и тензије за Сочи, не спорт и радост“ о томе да ли се претерало у „гашењу ентузијазма за зимске игре“ и да ли ће „ико приметити спортисте који буду освајали медаље“.

Али **није реч се само о оцрњеној олимпијским играма.** Новинарку „Њујорк тајмса“, која се спремала на пут у Сочи, шокирала је чињеница да је комшиница затражила да јој доносе бабушке – тачније да неке данас уопште пада на памет „нешто лепо у вези с Русијом“. У свести многих Американаца црвену „империју зла“ заменила је нова– руска.

На моменте хистерично извештавање **неодољиво подсећа на период хладног рата** када су олимпијске игре постале „политички излог“ великих нација, моћних појединаца и њихових идеологија. Анимозитет којим су обојени многобројни текстови навео је неке аналитичаре да закључе да **главно питање више није да ли смо поново сведоци хладног рада већ да ли се ради о новом или наставку старог.**

Наравно, историја се ретко понавља. Русија је много слабија него покојни Совјетски Савез. Али и ова мања, асиметрична утакмица великих сила има и своје вруће тачке и крваве „споредне представе“. Трагедија у Сирији и ход по ивици ножа у Украјини указују на многе сличности, али илуструју и колико су се померили стари фронтови.

Борба се поново води и на филмским платнима. Холивуд је старе клишее оживео у филму „Џек Рајан: Регрут из сенке“. Неустрашиви агент ЦИА био је херој и у „Потрази за Црвеним октобром“, последњем хиту из времена „оригиналног“ хладног рата. **Безобзирни и хладни Руси су главни негативци у шест великих филмова снимљених последњих година.** Да не би било недоумица о томе ко је нови непријатељ, лик једног садистичког бившег агента КГБ–а зове се– „Мајка Русија“.

Уместо „гвоздене завесе“ идеологије **добили смо бедем саздан од ружних стереотипа, неретко отворено расистичких.** Марк Алмонд, професор на Универзитету у Оксфорду, истиче да је Русија данас капиталистичкија од многих западних земаља и да је „нестао идеолошки елеменат“. Он подсећа да је **русофобија била присутна у медијима и током „класичног“ хладног рата,** али сматра да је данас „постала јача“ и да је снажно изражено **„антируско расположење“.**

Путин је желео да игре буду схваћене као потврда **„повратка Русије“** на светску позорницу и огледало велике модерне државе. Али једна од главних слика коју шаљу западни медији јесте о **„Русији у невољи“, земљи на прагу пропасти.** Лондонски „Економист“ на насловној страни има фотомонтажу самозадовољног Путина у костиму клизача на леду који наставља да плеше иако се његова партнерка– Русија– „поломила“ на испуцалој леденој плочи.

Елитистички „Њујоркер“ купце привлачи цртежом са сличним мотивом. **Путин плеше на леду пред својим клоновима– једином олимпијском публиком.** На насловној страни магазина „Тајм“ су олимпијски кругови од бодљикаве живце. Није одолео ни „Нешенел џиографик“.

Дописник листа који Американцима већ 125 година представља далеке и необичне просторе је у Сочију видео мрачно и опасно место које **„није погодно за славље“.** Путинов град је представљен је као **отелотворење свега најгорег– од попришта руског геноцида (у 19. веку) до масовног уништавања нетакнуте природе.** „Понекад прижељкујем да удари јак земљотрес и све то уништи“, речи су мрзовољног становника чији нас бес уводи у ову депресивну причу о **„Путиновој журци“.**

„Упркос свим страховима, изгледа да се учесници у Сочију добро забављају“, речи су којима је на крају првог дана такмичења водитељка Би–Би–Сијевих вести резимирала неочекивано позитивне извештаје дописника. Њен закључак мало говори о олимпијским играма, али одлично илуструје улогу и последице извештавања западних медија о зимским играма које нису само руске.

СИМ, 9.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Зоран Ђирјаковић

Противсрпски инциденти...

Вуковару : „Овде се није догодила Олуја, а да се овде догодила Олуја као у остатку Хрватске не би вас овде било. Треба да сте сретни и да поштујете то што смо вам дозволили да живите у овом лепом граду који смо обновили. Ви сте живели овде у САО Крајини у порушеном граду као штакори или пацови како их ви зовете. Сада када вам је то обновљено ви тражите нека своја права. Само тражите, а ништа не дајете”

23.01.– У вуковарском насељу Олајница освојено графит „Нема врба колико има Срба, нема везе може и на брезе”.

21.01.– По узору на регистар бранитеља пуковник Хрватске војске Ивица Панџа Оркан објавио „регистар агресора”. Он је у својој књизи објавио више од 7.000 имена припадника војске РСК за простора Костајнице и Двора.

19.01.– У организацији Удружења ратника хрватског одбрамбеног рата на челу са Петром Јањићем Тромблном организован први протест против ћирилице у Вуковару. Пред неколико стотина окупљених Јањић је рекао : „Може и јапански и кинески језик, али ћирилица никада”. Од овог протеста се оградио Стожер најавивши свој за почетак фебруара.

10.01.– Поједина бранитељска удружења основала Стожер за одбрану хрватског Вуковара који се противи увођењу српског језика и ћириличног писам као равноправног у овом граду. Стожер ће у месецима који следе бити организатор два протеста против ћирилице, а у изборној кампањи биће и продужена рука вуковарског ХДЗ–а.

06.01.– На прослави бадњака у Борову пет младих људи се фотографисало са заставом српске националне мањине на којој је ћириличним словима писало Вуковар. Фотографија је процурила у јавност и изазвала жестоке осуде десничара па чак и позиве на линч поједнаца преко друштвених мрежа.

05.01.– Обијена братска кућа у порти храма Светог Георгија у Книну.

02.01.– Малолетник и троје деце осумњичени за казнено дело повреде мира покојника јер су на месном гробљу код цркве Свети Ђурађ у Книну оскрнавили надгробне споменике, покровне плоче, крстове и вазе.

01.01.2013. – У новогодишњој ноћи непознати починилац разбио стакло на просторијама СКД „Просвјете” у Книну.

НАПОМЕНА УГ ЈАДОВНО 1941:

19. 07. 2013. – Спомен–плоча жртвама усташких логора Слана и Метајна на острву Пагу уништена је по трећи пут у ноћи између четвртка и петка, 18. и 19. јула 2013, након што су је 29. јуна поставили Координација јеврејских општина, Удружење "Јадовно 1941.", Савез антифашистичких бораца и Српско народно вијеће. Плоча жртвама усташких логора на острву Пагу први пут је постављена 1975.

године, а уништена је 1991, обновљена је 2010. и само два дана касније опет је уништена.

Инциденти у Хрватској у 2012. години

27.12.2012. – Емисија ХРТ–а „ТВ календар” приказала изузетно афирмативан прилог о команданту Црне легије у Другом светском рату Јури Францетићу.

17.12.– Државни завод за статистику објавио попис становништва. Поред многих шокантних података који указују на огромну депопулацију целокупног становништва, највише буре у јавности изазвао је податак да у Вуковару живи 34, 87 одсто Срба што им законски гарантује равноправну употребу језика и писма.

12.12.– Председница ХСП АС Ружа Томашић напала заступнике СДСС–а у Сабору речима: „Цело време говорим да желимо бити равноправни, а пошто је ово Хрватски сабор и овде се говори хрватски, ја бих колеге молила да када имају расправе да говоре хрватским језиком јер неке речи ја уопште не разумем и који живе ту Хрватску на мало другачији начин него што је ми живимо. Хвала лепа”.

11.12.– Усташки настројено верско удружење „Хрватска православна заједница” усталичила свог првог свештеника Бугарина Александра Иванова.

03.12.– Украдена звона са манастирске цркве Светог Николе у Ораховици у западној Славонији и са цркве Светог Николе у Липову пољу у Лици.

25.11.– У кафићу „Тера” у Ђеврскама недалеко од Книна двојица нападача дошла са плинским пиштољем и питала : „Има ли овде четника?”. Након тога физички су напали једну особу, а осталим гостима претили.

23.11.– Испред хотела „Панорама” на загребачкој Трешњевци бачена бакља у аутомобил српских регистрација. Непознати починилац прво је разбио стакло на аутомобилу који је у власништву држављанина Србије, а потом у њега бацио бакљу од које је изгорело задње седиште.

16.11.– Жалбено веће у другостепеној пресуди ослободило Готовину и Маркача од учешћа у удруженом злочиначком потхвату, прекомерног гранатирања далматинских градова, као и заповедне одговорности у Олуји.

15.11.– Дан пре ослобађајуће пресуде генералима Жупанијско државно тужилаштво у Загребу одбацило је кривичну пријаву против Жељка Керума због расне и друге дискриминације са образложењем да се не може утврдити исказивање националне мржње. Да подсетимо, он је у септембарској емисији НРТ–а „Недељом у 2” рекао да су Срби изазвали његове пословне проблеме, да никада не би хтео Србина за зета и да Срби морају да знају где им је место додајући да је убеђен да такво мишљење има већина Хрвата.

5.12.2013

Сајт: [ДИЈАСПОРА.ГОВ.РС](http://DIJASPOLA.GOV.PC)

(Напомена Искре: Нејасно зашто су подаци за 2012. прекинути са датумом 15.11.2012. Можда је сакупљање истих почело тек од тог дана?)

САД УВРЕДИЛЕ ЕУ, А ЗА СНИМАК О ТОМЕ ОПТУЖУЈЕ РУСИЈУ

У снимку који је процурио у јавност, америчке дипломате с ниподаштавањем говоре о улози Европске уније у кризи у Украјини

Високим дипломатама САД пошло је за руком да у року од неколико дана најсочније опсују најближег савезника, одбију да коментаришу оно што је цео свет на „процурелом” снимку на интернету чуо као амерички експлицитни говор на рачун Европске уније, продубе кризу у односима са Бриселом и, коначно, за цео скандал окриве – Русију.

Нове тензије у односима између Вашингтона и Брисела као и Вашингтона и Москве настале су у четвртак када се на „Јутјубу” појавио аудио–запис телефонског разговора двоје америчких дипломата који с ниподаштавањем говоре о улози ЕУ у Украјини. У разговору с краја јануара између помоћнице државног секретара Викторије Нуланд и америчког амбасадора у Кијеву Џефрија Пајета у једном тренутку се чује како Нуландова каже: „Ј...ш ЕУ”. Бела кућа, Стејт департмент и Нуландова су одбили да коментаришу амерички став према трансатлантским партнерима, али су казали да је за „цурење” снимка *вероватно одговоран Кремљ*.

Пајет и Нуландова, која се извинила ЕУ, у снимљеном разговору су истакли да УН мора да пошаље изасланика у Кијев јер ће се тако маргинализовати ЕУ за коју сматрају да је пасивна и неадекватна током целе украјинске кризе. „Тако ћемо да залепимо ову ствар, то јест УН ће да је залепи”, каже она и додаје: „Ј...ш ЕУ!” „Тачно тако”, одговорио је амбасадор.

Нуландова је изразила америчку фрустрацију политиком ЕУ према Украјини у којој од новембра трају улични протести против председника Виктора Јануковича. „ЕУ обзервер” сазнаје из извора у дипломатији ЕУ да овај снимак прецизно осликава став Вашингтона према ЕУ. „Они су уморни од европске дипломатије, која не даје ефекте чак ни у блиском комшилуку”, рекао је извор „ЕУ обзервера”.

Унија се није званично придружила Америци у претњи санкцијама према украјинским лидерима, иако иза затворених врата и Брисел разматра ову могућност. Снимак се појавио баш оног дана када је Нуландова у Кијеву покушавала да постигне компромис између Јануковича и три главна опозиционара и лидера демонстрација. Она је одбила да коментарише оно што је назвала „приватним разговором између дипломата”.

У том разговору је казала да нови украјински премијер може да буде бивши министар Арсени Јацењук, кога назива „Јац”, али не и Виталиј Кличко, вођа опозиционих снага, бивши шампион у боксу кога њен колега и она називају „Клич” и за кога истичу да је неискусан као и да мора да „уради политички домаћи задатак”. Такође закључују и да компромис мора брзо да се постигне јер ће га у супротном Руси „уништити”.

Због тога као и због чињенице да је линк до записа на „Јутјубу” и на „Твитеру” поставио руски званичник Дмитриј Лосуков, саопштења која у последња два дана долазе из Москве и Вашингтона све више подсећају на хладноратовску реторику.

„Руска влада је прва приметила и твитовала видео. Мислим да нешто говори о руској улози у свему томе”, казао је Џеј Карни, представник за штампу Беле куће.

Џен Саки, портпаролка Стејт департамента, казала је да не зна ко је поставио снимак на „Јутјубу”, али је натукнула да је вероватно Москва одговорна. „Наравно да мислимо да је ово још један низак руски ударац.”

Обоје су на конференцији за новинаре одбили да коментаришу садржај разговора. Нису објаснили презир према ЕУ, али су оптужили Русију за „прљави трик” односно објављивање аудио–записа. И Нуландова је иронично наговестила да је звук на снимку високо квалитетан као и да је то успешна руска шпијунска акција.

Снимак се појавио испод наслова на руском – „Марионете Мајдана”, а Мајдан је

САД увредиле...

трг на којем се окупљају демонстранти откако је Јанукович отказао трговински споразум са ЕУ и прихватио 15 милијарди долара руског зајма. Лосуков, помоћник заменика руског премијера, казао је да Русија нема везе са бележењем и постављањем снимка.

„Ширење (интернетом) је почело раније”, казао је Лосуков додајући да се његов пост на „Твитеру” користи да би се окривила Русија. „Како сам ја могао да знам? Само сам претраживао интернет док је мој шеф био на састанку са кинеским лидером.”

ЕУ није желела да јуче коментарише најновији гаф Американаца. Ипак, на „Јутјубу” се појавио снимак разговора између Хелге Шмит, блиске сараднице првог дипломате ЕУ Кетрин Ештон, и Јана Томбинског, амбасадора ЕУ у Украјини који се жале на то како САД виде акције ЕУ у Украјини, а виде је као – „млаку”.

„Они иду околу и говоре људима да нам је политика слаба, док они припремају санкције”, каже Хелга Шмит и додаје: „Можда би могао да попричаш о томе са америчким амбасадором?” „Не треба да се такмичимо ко је јачи, имамо друге инструменте”, одговара јој амбасадор Јан Томбински.

Један од ретких Европљана који се сложио са САД јесте шведски министар спољних послова Карл Билт који је јуче казао да је снимак руска пропаганда, иако му није негирао аутентичност.

Меркелова: Амерички став апсолутно неприхватљив

– Немачка канцеларка Ангела Меркел оценила је јуче да је апсолутно неприхватљиво да један високи амерички дипломата погрдно говори о начину на који ЕУ приступа решавању политичке кризе у Украјини, рекла је њена портпаролка. „Канцеларка сматра да је та изјава апсолутно неприхватљива и жели да истакне још једном да висока представница ЕУ Кетрин Ештон обавља изванредан посао”, рекла је она и додала да ће ЕУ наставити са интензивним напорима на смиривању ситуације у Украјини, пише АФП, а преноси Танјуг.

Политика, 7.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Ј. Стевановић

Запад и Русија у Минхену "укрстили копља" због Украјине

Будућност Украјине изазвала је данас оштру полемику светских лидера на безбедносној конференцији у Минхену и док ЕУ и САД подржавају опозицију те земље, Русија оптужује Запад за двоструке стандарде.

Председник Европског савета Херман ван Ромпеј, рекао је да будућност Украјине припада Европској унији, док је амерички државни секретар Џон Кери изјавио да САД подржавају украјинску борбу за демократију.

Шеф руске дипломатије Сергеј Лавров оптужио је западне земље да негују двоструке стандарде када је реч о насилним протестима у Украјини, који трају од новембра, када је председник Виктор Јанукович одлучио да не потпише споразум о приступању ЕУ и да се окрене Русији.

Током расправе Лавров је упитао "какве везе има подстицање насилних уличних протеста с промовисањем демократије".

Ромпеј је у говору на отварању конференције рекао да понуда о приступању ЕУ још важи за Украјину. "Понуда још стоји и ми знамо да је време на нашој страни. Будућност Украјине припада Европској унији", нагласио је Ромпеј.

Државни секретар САД Џон Кери оштро је критиковао, како је рекао, узнемирујући тренд у многим деловима централне и источне Европе и Балкана. "Тежње грађана још једном су прегажене корупцијом, олигархијским интересима – интересима да се употреби новац како би се угушила политичка опозиција и дисиденти, да се купе политичари и медији и ослаби независност правосуђа". Кери је додао и да "борба за демократску, европску будућност данас нигде није важнија него у Украјини".

Очигледно се обраћајући Москви, Кери је рекао да будућност грађана Украјине не треба да зависи само од једне земље и да их на то не треба присиљавати.

Лавров је на то одговорио да је "пред Украјину постављен избор и да Русија у то не жели да се меша".

"Зашто не чујемо осуде на рачун оних који јуришају и преузимају контролу над зградама владе, пале полицијске објекте, узвикују расистичке, антисемитске и нацистичке слогане", упитао је руски шеф дипломатије.

"Зашто толико много истакнутих европских политичара заправо охрабрује такве акције", додао је он.

Агенција Интерфакс пренела је и да је Лавров рекао: "Када Џон Кери... каже да Украјина треба да изабере с ким ће бити – с целим светом или са једном земљом, Кери – са својим искуством и добрим осећајем – последња је особа од које би очекивао такву пропаганду!". (Танјуг, 1.1.20)

Свеправославни сабор 2015. треба да расмотри и осетљиво питање...

ЈЕДНООБРАЗНОСТ ЦРКВЕНОГ КАЛЕНДАРА

Цариградска патријаршија се залаже да све цркве, па и СПЦ, пређу на грегоријански календар. **Васељенски патријарх Вартоломеј за 9. март 2014. сазвао је поглаваре свих канонских православних цркава на састанак у Цариград (Истанбул) ради планирања организације Свеправославног сабора за идућу годину.**

Како се оцењује у Цариградској патријаршији, тај скуп треба да буде озбиљан напор ка јединству православног света и унапреди сарадњу помесних православних цркава. А докле ће се православцима у свету Исус Христос, син Божји, два пута годишње рађати, 25. децембра по актуелном и 7. јануара по старом календару, требало би такође да одлучи Свеправославни сабор, чије одржавање Цариградска патријаршија прижељкује 2015. године. **На том Сабору питање једнообразности календара за све православце требало би да буде једна од 10 предвиђених тема.** Јер, заједнички календар, како је одавно оцењено у Константинопољу, „није само питање веродостојности православног, односно хришћанског идентитета, већ је и од пастирског значаја”.

Верски аналитичар Живица Туцић тврди пак да календар није догматско, већ религијско-културолошко питање.

„Међу канонским православним црквама, било да се држе новог или старог календара, око тог питања углавном нема спорења, упркос парадоксу да им се Исус Христос два пута рађа у размаку од две недеље. Не поставља се као проблем ни то што са аспекта новог календара, српски свештеник или верник ако се, на пример, затекне на служби у Грчкој цркви или Грк у Српској цркви, два пута у 14 дана може да слави различите датуме Христовог рођења. Али, **ако имамо у виду да је ово време дехристијанизације у читавом свету и да се хришћанима с подсмехом постављају питања да ли заиста знају кад им је Син Божји рођен и кад је васкрсао, сматрам да би сви хришћани требало да се усагласе и барем да велике Господње празнике славе истог датума.** Било би узалуд очекивати да сви они који се држе актуелног грегоријанског календара пређу на стари. Тим пре што је **одавно познато да тај јулијански календар астрономски није тачан**”, каже за „Вести” Живица Туцић верски аналитичар.

Протојереј ставрофор проф. др Радомир Поповић у студији под називом „Будући Свети и велики сабор Православне Цркве”, наводи да је питање календара почев од 1971. године неко-

лико пута разматрано на међуправославним припремним конференцијама и то са два аспекта, теоријског и практичног, те да је заузето становиште да нема канонских предиспозиција по питању календара, изузев питања Пасхе (Васкрса).

„Усаглашено је да сви хришћани славе Васкрс истог датума. Комисија је такође констатовала да је нови календар тачнији од старог, макар што се тиче математичких и астрономских израчунавања. И да се треба више старати о тачности датума Васкрса, као и непокретних празника током календарске црквене године. **Комисија је имала у виду и прилике у појединим помесним Црквама, пре свега пастирске разлоге (Руска православна црква, Српска православна црква, Јерусалимска патријаршија), тако да је коначно решење овог питања остављено свакој помесној цркви да га уреди према својим могућностима.** Постигнута је сагласност, кад је реч о календару, да кад се верници нађу на територији одређене помесне цркве да су дужни да поштују календар који је у богослужбеној и литургијској употреби. Последњи пут је календарско питање разматрано на припремном свеправославном скупу 1982. **Закључено је да је тренутно просто немогуће из пастирских разлога да све цркве пређу на нови календар.** Тад је прихваћено и мирољубиво јеванђелско начело ‘субота је ради човека, а не човек ради суботе’ како би се избегли могући расколи”, навео је Поповић.

Бројна питања за православце

Последњи, Седми васељенски сабор одржан је 787. године у време јединствене хришћанске цркве, а припреме за будући почеле су пре готово пола века, подсећа Туцић.

„Ово је, рекао бих, последњи покушај патријарха Вартоломеја да се убрза одржавање Свеправославног сабора. Православне цркве још нису заједнички размотриле своју позицију и утврдиле заједнички пут за трећи миленијум, који је почео пре 14 година. Пред њима су, такође, поред евентуалне једнообразности календара, други важнији изазови. Кључна и спорна питања су диптих, односно одређивање редоследа у поретку помесних православних цркава, затим питање давања црквене аутокефалије и аутономије, као и прецизирање улоге васељенског патријарха као првог међу једнаким поглаварима у православљу. Ако би се током мартовског сусрета у

Једнообразност...

Истанбулу и припрема усагласили око спорних тема, или их скинули са дневног реда, Свеправославни сабор би реално могао бити одржан идуће године", сматра Туцић.

Јулијански календар нетачан?

Теолог Пјер Сологуб из Православног братства Западне Европе на међуправославној конференцији у Паризу пре непуне две године изнео је став да „реформа литургијског календара није теолошке већ техничке природе” и да „јулијански календар није адекватан за рачунање празника јер није у складу са астрономским календаром”.

Он је навео да „према праћењу древних табела за рачунање Пасхалије православна црква греша и не прати општа правила прихваћена на Никејском сабору 325. године”. Свештеник Владимир Хулап, проректор Духовне академије у Санкт Петербургу, говорећи на тему „Пасторски проблеми реформи литургијског календара у Русији” истакао је да је у тој земљи „неопходна едукација за боље разумевање ове реформе”.

Шта је о проблему календара говорио патријарх Павле – Праксу није лако променити

Кад је реч о преласку на нови календар у Српској православној цркви још патријарх Павле је, у свом капиталном делу „Да нам буду јаснија питања наше вере”, изнео став да о томе коначну реч треба да донесе Свеправославни сабор, а не да се то појединачно чини у помесним православним црквама које се још држе старог јулијанског календара. „Јер, вишевековну праксу није лако променити, сви празници и сва богослужења установљени су према старом календару.”

У врху СПЦ сматрају који календар Црква користи је њено унутрашње питање. Има и мишљења да би евентуалном променом календара дошло до великог раскола у СПЦ, можда и већег него што је био у првој половини 20. века у Грчкој и Румунији, кад су тамошње цркве прешле на нови календар.

Јулијанског календара придржавају се данас, поред Српске православне цркве, још патријаршије Јерусалима, Москве, Грузије и манастири на Светој гори Атоској. Ове цркве непокретне празнике славе 13 дана касније него што то предвиђа грегоријански календар, што значи да, на пример, Божић пада 25. децембра по новом рачунању времена, односно 7. јануара по старом рачунању времена.

27. 1. 2014.
(Подвукла – Искра)

Вести

Инцко: Могуће слање трупа ЕУ уколико ситуација у БиХ ескалира

"Размотримо стање у БиХ у уторак, 11. фебруара, у међународном управљачком одбору. Аустрија ће повећати број својих војника у БиХ. Ако стање буде ескалирало мораћемо, евентуално, да размишљамо о трупама ЕУ. Међутим, не сада", рекао је Инцко.

Он је за бечки "Курир" оцијенио да је садашње стање у БиХ најгоре од завршетка рата, односно од Дејтонског споразума 1995. године.

Инцко је оцијенио да су протести у БиХ оправдани, истичући да је посебно социјална неравноправност водила ка незадовољству људи. "Дуго људи нису протестовали јер им је мир после рата са више од 100.000 мртвих био важан. Носиоци протеста су углавном Бошњаци. Све је пошло из Тузле, гдје радници већ годину дана сваке сриједи демонстрирају, али им се није придавала пажња", појаснио је Инцко.

Наглашавајући да насиље у којем је 100 људи повријеђено мора да се најоштрије осуди, Инцко је негирао тврдње да "гори" Балкан, те додао да Србија "добро напредује". Он је нагласио да је дјелимично узрок хаоса и "државна конструкција која не функционише".

"Дејтонски споразум је био мировни споразум који је био јако успјешан. Међутим, као уставни споразум, он је сувише компликован. У Федерацији БиХ постоји 11 влада, 11 премијера, 11 министара унутаршњих послова. То је неефикасно и прескупо", нагласио је Инцко.

На констацију да је недавно предсједник Републике Српске Милорад Додик рекао да је БиХ "неуспјела држава", Инцко је оцијенио да "стање у земљи није оптимално", те да су корупција и организовани криминал проблем на цијелом Балкану. Он је рекао да ће ЕУ морати појачано да се залаже за више правне државе у региону и да то грађани очекују.

Инцко сматра да би Аустрија могла имати појачану улогу на Балкану са "креативним и неконвенционалним идејама", односно да са већом пажњом помогне ојачавању "правне државе и то, прије свега, државног тужилаштва и полиције".

"Не треба јачати централизам, већ функционисање државе. У прошлости је превише пажње посвећено војној безбједности, премало правној држави, демократији, помирењу и образовању", закључио је Инцко.

Канцеларија високог представника у БиХ саопштила је, поводом изјаве Валентина Инцка за бечки "Курир" – "Високи представник је одговарао на хипотетичко питање аустријских медија о могућој улози Еуфора у БиХ, уколико сигурносна ситуација у земљи ескалира". Инцко јасно истакао да Еуфор није у БиХ да би рјешавао социјалне немире. "Високи представник је, такође, појаснио да се ситуација смирила, те да стога нема потребе спекулисати о могућој улози Еуфора".

9.2.2014.

СРНА

РАТНИ ЗЛОЧИНАЦ ЈОСИП БРОЗ ТИТО

Од највернијих докумената, који и доказују Бровову геноцидну политику како против Срба–комуниста тако и против Срба–монархиста, издвајамо управо његове оригиналне наредбе које се и данас могу прочитати у оригиналној верзији.

Ј. Б.Тито је упутио Штабу Црногорско–санџачког партизанског одреда 14. фебруара 1942. ово наређење, које представља класичан пример ратног злочина, у интегралној верзији гласи:

„Морате обавезно стријељати све оне који су потпомагали четнике и били наклоњени њима. Исто тако расчистите са лабавим и колебљивим елементима. При свему томе морате бити потпуно енергични и без сваког милосрђа. Стријељајте масу оних који су били прешли из партизана на страну четника. Послије тог стријељања они који остану неће више помислити да тако нешто направе...

Поред овог, обавезно морате спровести мобилизацију људства у бјелопољском срезу. Оне који се не би јавили стријељајте...

Упамтите да је сада за нас важније убити и растјерати четнике него Талијане”.

Ово наређење не само што није уништено, него је објављено у „Сабраним делима” Ј. Б. Тита, том 8, стране 206–208.

Друго наређење Тито је 10. марта 1942. послао Главном штабу за Црну Гору и Боку, а оно гласи:

„Ликвидацији четничких банди и пете колоне морате посветити сву пажњу. Против четничких банди у Васојевићима морате мобилисати што више људства. Када то четничко упориште ликвидирате, све ће остало ићи лакше... Ви морате прибјећи репресалијама против четника. Морате палити извјесне куће околних зликоваца и разбојника, а обавезно све куће четничких вођа и коловођа. Сва њихова имања треба конфисковати” „Зборник докумената” (том 2, књига 3, документ бр. 34).

Оригинал је чуван у Архиву Војноисторијског института у Београду, фонд НОР–а, кутија 2, регистарски број 16–2. Уклоњен и вероватно и уништен.

Титово наређење Црногорско–санџачком одреду од 5. фебруара 1942:

Ликвидирајте са свим четничким бандама на вашој територији... Ликвидирајте све шпијуне, петоколонаше, разбијаче народне борбе на вашој територији. – Сва њихова имања конфисковати” (Зборник, том 2, књига 2, 323–324.)

У истом духу наређивао је и заступник Титовог Врховног штаба, Велимир Терзић, 21. децембра 1942:

„Противу четничких села, као што су Шаховићи и друга која сте споменули у свом извештају, која служе као четничка склоништа, гнезда и отпорне тачке – треба да предузмете оштре и немилосрдне мере... (Све четнике) или у борби или ван борбе, као и њихове помагаче и заштитнике, треба

ликвидирати на лицу места” (Зборник, том 2, књига 7, 151.)

У говору једној српској јединици од 7. јануара 1943, овако је хвалио своје најбоље убице Србе–комунисте како убијају своје сународнике, па чак и рођаке:

„Рука није задрхтала ни када се требало обрачунавати и са рођеним оцем, ако је он пришао издајницима четницима” (Зборник, том 2, књига 8, 359.)

Тито је највише водио рачуна да комунисти ратују највише против Срба. Овако је реаговао на мањи сукоб партизана са шиптарима на југоистоку Црне Горе, депешом од 21. октобра 1943, прекорио свог команданта Пеку Дапчевића:

„Нисте требали да се закачите са Албанцима, већ сте ваше снаге морали уперити према Србији. То је најважнија стратешко–политичка задаћа садашњице да се онемогући Дража.” (Зборник, том 2, књига 10, 397–398.)

Партизане Тито је исто тако спречавао да се сукобљавају са окупатором, за рачун борбе против четника.

„Најхитније ликвидирати четничка упоришта на Тронеђи, с тим да се сада не напада личка пруга”, стоји у његовом наређењу 1. пролетерској дивизији из октобра 1942. године. (Зборник, том 2, књига 6, 320.)

Тито, Ранковић и Жујовић послали су 29. марта 1943. следеће писмо секретару Покрајинског комитета за Босну и Херцеговину:

„Са 6. бригадом, појачаном са деловима Мајевичког одреда или Фрушкогорског, хитно се пребаците између Горажда и Међеђе на санџачку страну и чистите терен од четнка у правцу Заборка и Чајнична... На своме путу, тј. приликом пребацавања, не сукобљавајте се са Немцима, не предузимајте никакве акције на прузи, јер је то у интересу садашњих наших операција... Најважнији наш задатак сада јесте уништење четника Драже Михаиловића и разбијање његовог управног апарат, који представља највећу опасност за даљи ток народноослободилачке борбе” (Зборник, том 2, књига 7, 271.)

Телеграмом од 14. априла 1943. године, Тито наређује 1. пролетерској дивизији:

„За сада никако не нападати Горажде, нити долазити у сукоб са тим гарнизоним, као ни са осталим немачко–хрватским посадама у долини Дрине” (Дедијер, Дневник, том 2, 432.)

Свом 1. и 2. корпусу, Тито је 5. септембра 1944. године објашњавао циљ „ослобађања” Србије:

„Упамтите да је у целокупној овој операцији основни задатак ликвидација четника Д. Михаиловића и недићеваца, као и њиховог апарата” (Ј. Б.Тито, Војно дело, књига 1, 273.)

Тито је одржавао добре односе са усташама, што се види из следећег документа:

„Продрли смо у крај у којем у селима има

Ратни злочинац...

усташких елемената (Рацитница, Бјелемић и Ледићи, где су усташке страже). С четницима смо завршили у првом налету. Стигао је и батаљон који је донео храну петој бригади. Наишли смо у шуми на једног сељака са усташком капом. Села се налазе на сат и по одавде. Послали смо им писмо у којем их обавештавамо да настављамо својим путем и да их нећемо дирати” (Дедијер, Дневник, том 2, 368–369, 202.)

Извештај генерала Паула Бадера Вермахту од 10. априла 1942:

„Изгледа да је четничка група Дангић јако разбијена у борбама са хрватском војском и усташама у садејству са комунистима, тако да Дангић сада може да постигне само локалне успехе” (Зборник, том 12, књига 2, стране 276–277.)

Колико је ова усташко–партизанска сарадња била кобна по српски народ Источне Босне, казује извештај пуковника Ериха Кевиша од 20. априла:

„Прелазак српских избеглица, скоро искључиво жена и деце, преко Дрине у Србију није се делимично могао спречити због слабо поседнуте границе на Дрини. Хрватске усташке и муслиманске јединице поклате су велики број избеглица који су хрлили ка Дрини, а делимично их побацале у реку. Међу онима који су побегли у Србију хара глад и пегави тифус” (Зборник, том 12, књига 2, 306–307.)

Кардељево монструозно писмо Брозу од 2. августа 1941:

„Код неких другова постоји бојазан од репресалија (не у руководству), од уништења села и људи итд. Баш тај страх највише кочи одлучније приступање мобилизацији хрватских села. А ја држим да ће баш репресалије пребацити хрватско село на страну српског села. У рату се не смијемо плашити уништавања читавих села. Терор ће безусловно довести до оружане акције. У том духу смо и донијели сада наше конкретне закључке... Образовати одреде заједно са мачековцима. Треба изазвати њихову акцију. Терор против мачековаца подићи ће тек читаву Хрватску у отпор” (Зборник, том 2, књига 2, 31.)

Тито није послушао Кардеља, али ово монструозно писмо сведочи о њиховој геноцидној политици према Србима. Иначе, не може се пронаћи ниједно наређење Ј. Б. Тита које би се косило са хрватским интересима.

Титови најближи сарадници такође су водили геноцидну политику против Срба и то нису крили. Када је 12. августа 1941. Светозар Вукмановић Темпо добио писмо Ђуре Пуцара о покољу 650 људи, жена и деце у околини Приједора, после чега се очекивало да ће Немци узети Србе у заштиту и укинути усташку власт, он је одговорио:

„Много више ме је забринула вијест да су окупатори ишли на укидање усташке власти у Приједору и да је читаву власт у граду преузела регуларна војска НДХ. Уколико окупатор почне стварати стање у коме ће се према Србима примењивати неки праведнији закони, то може да поколеба велики дио сељачких маса и да угрози развој оружане борбе” (Светозар Вукмановић Темпо, Револуција која тече, страна 210.)

У писму Титу од 28. априла 1942. Раде Хамовић отворено говори о „веселу” због убијања Срба:

„Сјутра судимо тринаестици лица ради пљачке у Борчу. Надам се веселу – биће ваљда половина за стријељање. Замах другова из Херцеговине је обухватио и нас, јер заиста се не може никуда док се најприје у корјену не само ликвидира пета колона, него и они који ће да то буду за још 20 година... Све те петоколонаше ћемо да немилосрдно побијемо. Сутра баш реорганизујемо Обаљски батаљон. Смијенили смо све досадашње старешине, а сјутра ћемо да многим и судимо и заувјек пресудимо” (Зборник, том 4, књига 4, документ број 104.)

Пљачка коју Хамовић помиње је, иначе, измишљења. Ових 13 Срба–партизана стрељани су у одмазди што су нанели губитке усташама приликом напада на њихову борачку тврђаву. Пошто је најзад попустио пред српским притисцима да се ово злогласно упориште нападне, Тито је направио план да се усташка главнина безбедно повуче, а онда је групу партизана оптужио за „саботерство”. (Саво Скоко, Крваво коло херцеговачко, књига друга, стране 298–320.)

Пролећа 1942, у Херцеговини, комунисти су ликвидирали толико много српских цивила, да су их у једном селу напале голоруке жене. Командант нападнутог Краљевачког батаљона 1. пролетерске бригаде, овако описује тај догађај:

„Слушајући ове несрећне српске жене, које су се усудиле да голим рукама насрну на митраљез, свесне тога како се све ово може завршити, покушао сам да дођем до одговора на загонетно питање. Све је, међутим, било узалуд. Оне нису хтеле ни једну једину реч да изусте. Из очију им је севала неодољива мржња. Остала је и таква и она која је животом морала да плати покушај не само да морално допрезира унизи Краљевачки батаљон 1. пролетерске бригаде, него чак и да доведе у питање и његов опстанак” (Павле Јакшић, Над успоменама, књига 1, страна 235.)

Наређење које је у име Ј. Б. Тита издао Арсо Јовановић, 27. децембра 1941. године. Под тачком 3, у овом наређењу се каже:

„Против окупатора комунистичке јединице не могу се борити, зато што је окупатор исувише јак, што је способан и спреман да уништи једним замахом целокупну нашу организацију...”

Тачка 4 гласи: „Такође и са усташама бесмислено би било да се води са наше стране ма каква војна акција с обзиром на њихово модерно наоружавање од стране окупатора, а друго што усташе у овом по нас згодном времену истребљују српски народ који је у огромној већини против нас...”

Тачка 9 делује нестварно: Ово наређење први пут је објавио Радивоје Н. Брајовић у „Американском србобрану” бр. 1128, од 2. августа 1955. године.

„Ми се никад не можемо одрећи употребе сваког лукавства, сваке подвале и преваре, сваког незаконитог пута, или методе, гажења задате речи и изобличења саме истине” (Лењин, „Дечје болести комунистичких левичара”, књига 15, Москва 1920.)

13.2.2014.

Сајт: <vijesti365.com>

(Добијено од: Влада Републике Српске Крајине у изгнанству, министар Р. Личина)

Хрватска у тешкој кризи, а мржња према Србима увек иста

Није и не треба Србији да буде за утеху, али Хрватска је данас земља на рубу економског слома. Нови порези су једино што цвате.

Мржња према Србима је иста, упорна, страсна и примењује се у већим и мањим количинама, према потреби. Што се медија тиче, оних штампаних, то је у Хрватској на самом издисају... После дужег времена имам на располагању неколико сати да прошетам градом који сам у драматичним околностима, спасавајући главу, напустио августа 1991. године...

Мој домаћин, дописник „Вечерњих новости”, Јурица Керблер и ја кренули смо из Мартићеве улице и за неколико минута лаганог хода избили на Трг. Градска кавана није оно што је била пре само 15–ак година... Наручујем кафу с млеком – баш тако, на екавици – Јурица се смеши а конобар без речи клима главом, записује и доноси...

У некадашњем дописништву „Политике”, у Гајевој, педесетак метара од хотела „Дубровник”, у строгом центру града, сада је седиште Српског националног вијећа. У мојој канцеларији данас седи Александар Саша Милошевић, Пуповчева десна рука, својевремено велика нада Телевизије Загреб. Побегло је из Хрватске у Шведску, крајем 1990. године, ако се не варам...

Хрватска је већ неколико година у великој економској кризи која се из дана у дан продубљује. Ако је некоме у Србији за утеху, ето, не живе ништа боље од нас. Дапаче, како би рекли у Загребу. Улазак у пуноправно чланство Европске уније није тој држави донео никакво добро; Хрватска се све више задужује, захтеви из Брисела све су бруталнији, на тржиште Европе ова земља, као уосталом ни Србија, нема шта да извезе. Млади, образовани кадрови напуштају Загреб, Сплит, Осиек.

Влада Зорана Милановића нема идеју шта и како да уради у сфери економије. **Производње нема, извоз опада, увоз расте, познате хрватске компаније окрећу се скоро у потпуности тржишту бивше Југославије.** Сваки економиста у Загребу признаће вам да би Хрватска, без српског, босанскохерцеговачког и македонског тржишта била земља гладних. Јадранска обала је распродата, сви најбољи хотели и хотелски комплекси одавно су у рукама странаца, некада велика и моћна хрватска бродоградња скоро да и не постоји; сваки дан су обуставе рада, масовни штрајкови. **Наметање нових пореза једино је што зна и што чини влада Хрватске.** Процене говоре да би ова година могла завршити ванредним парламентарним изборима, највероватније у новембру или децембру.

Екстремни кругови, на челу са Хрватском демократском заједницом, све су јачи и гласнији. **Јавно испољавање мржње према Србима потпуно је нормално, не ограничава се нити кажњава.** Мржња према Србима у Хрватској је инструмент политичког деловања, метод страначког оживљавања, најбржи пут до националне хомогенизације. Србин у Хрватској је сам по

себи инцидент. Онај ко се тако изјасни, а није политичар, много ризикује. **Лакше ћете добити премију на лотоу него у Загребу срести неког младића или девојку што ће вам отворено рећи да су Срби.** Питам Пуповца има ли проблема на улици, увреда, добацавања, физичких насртаја. „Само у данима”, одговара он, „кад су појачане националне страсти услед неког догађаја, сличног овом у Вуковару, око ћирилице. Навикао сам”, одговара Пуповац.

Некада је загребачки „Вечерњи лист” имао тираж и до 280.000 примерака. Нагли слом догодио се у последњих шест–седам година, од када је страни купац (из Аустрије) преузео лист и донео одлуку да елиминише све старе „зарђале” новинске форме; репортаже, записе, фељтоне, путописе... **Данас се „Вечерњак” штампа у 38 хиљада примерака.**

Крајем деведесетих, кад је покренут, „Јутарњи лист” је представљао сензацију на пољу штампаних медија бивше Југославије: изузетан графички изглед, много ауторског приступа, истраживачко новинарство... Све је у међувремену избледело и „Јутарњи” данас има **тираж око 20.000.** Није далеко од гашења. Моји саговорници се хватају за главу кад сам им рекао да смо новогодишњи број „Вечерњих новости” штампали у 220.000 а да је садашњи дневни продани тираж око 110.000 примерака.

„Ма, ви Срби сте увек више читали од нас”, каже један од саговорника. „Можда, али пре ће бити да је то стога што нас је ипак више него вас Хрвата, упркос вашем вековном труду да ту бројку смањите”, кажем му. Кисело се смеши и одмахује руком. Враћа се на поље данашњег хрватског новинарства, изношењем податка да се **недељник „Глобус” штампа у свега шест–седам хиљада примерака.** Пре само десетак година имао је тираж око 50 хиљада. Штампано новинарство у Хрватској умире. За разлику од Београда, у **Загребу има мање од десет тв–канала,** скупа с Хрватском телевизијом, а она сама има четири канала. Све је исто: амерички филмови, небулозне сапунице, забавни програм, који никоме није забаван.

Да, Трг жртва фашизма, у самом центру Загреба, недалеко од Бана Јелачића, и даље се зове исто. Упркос вишегодишњем сталном протесту групе од неколико стотина хрватских фашиста, усташа, који траже да се то име укине. Од 1927. године, до доласка Павелића у Загреб, простор је носио име по Петру Првом Карађорђевићу. Једно краће време звао се Трг, па Кулина бана да би му нове власти 1946. године дале садашње име. Наравно, Туђман је то променио у Трг хрватских великана, али само неколико месеци по његовој смрти малој парцели враћено је име из 1946. године.

Данас у Загребу нема ниједне улице која би могла да подсети на Југославију, државу где су Хрвати као народ остварили оно што су, сами то кажу, сањали хиљаду година.

СИМ, 7.2.2014.
(Подвукла и скратила – Искра)

Ратко Дмитровић

МИРЈАНА Н. РАДОВАНОВ МАТАРИЋ ДОБРО ТИ ЈУТРО, ГОСПОЂО М.

У роману Мирјане Н. Радованов Матариф, *Добро ти јутро, госпођо М.*⁽¹⁾ аутор се усредсређује на главну личност романа, Зорану. Она се уселила у Америку пре више година и Матариф сада препричава Зоранин живот. То је уствари аутобиографски роман и главне личности су препознатљиве, али то ипак не умањује уметничку вредност ауторкиног стила. Већ у самом почетку она цитира из Волт Витманове поеме „Глас траве”: „Никад се ништа не губи, нити може стварно да изгуби, / Ни рођење, идентитет, ни облик – ништа на свету.” Тако је и Зоранин живот, иако пролазећи кроз многе перипетије, остао исти. И Волт Витман сматра да је живот вечан, размишља Зорана док седи на благом калифорнијском сунцу у башти коју свакодневно негује.

Из странице у страницу читалац сазнаје све више о Зоранином пореклу, карактеру и начину мишљења, истовремено и целог народа. „Она никада не седи, као ни њени родитељи. Увек нешто ради. Активна је и брза у свему: мишљењу, ходу, говору и, наравно, послу. Требало је доћи у ове позне године, јер у детињству и младости живот је изгледао као бесконачна филмска трака са „The end” на крају, негде у далекој будућности. Зато смрт није застрашујућа, шивот је чаробни ћилим. Пун арабески као персијски теписи у свечаним салама и на велелепним степеништима која се пењу ко зна куда.”⁽²⁾

Зорана има нарочито високо мишљење о оцу. „Он је умро мирно, с осмехом на уснама, седећи испод огромног, старог ораха, у винограду који је припадао генерацијама људи с истим породичним презименом, у Војводици од Чарнојевића на даље. Кад је одједном загрмело и летњи плусак му умрио насмејано лице, суседи су пришли... његов дух се већ виноу у висине, а његов осмех постао трајан осмех над животом. Нико није волео живот као он. Увек је говорио да зна, поуздано зна, да неће никада умрети. У његовом животу омеђеном са два светска рата, често је додиривао смрт, и излазио као победник. Доживео је силне промене, открића и технолошка чудеса, па је веровао да ће бити пронађен и начин да се вечно живи. Тако се осећао. Никада није био старац.”⁽⁵⁾

Зорана је сада у годинама свога оца. „Ноћ проводи са онима који одавно физички нису присутни, али управо зато су потпуно и без сметње с њом у једној другој стварности која постоји без обзира да ли други и верују у њу. И Кина постоји иако многи не говоре кинески. Чуда се дешавају онима који верују. Шта је 'чудо'? Све оно што не умемо да објаснимо. Само реч, јер немамо бољу. Многа чуда су одавно разјашњена. Свет се креће и наука такође. Људски ум заостаје, али дух предњачи. Природа нас учи јер је вечна и мудра. Не сметају јој емоције, као људима. Треба читати књиге. Њих пишу они који знају.”⁽²⁾

Очева библиотека одиграла је велику улогу у Зоранином животу. Парафразирајући, дивна, луксузна издања из периода између два светска рата. Велики руски писци, његови миљеници. Говори руски, јер је био војни заробљеник у Украјини, у Првом светском рату, кад му је било седамнаест година.

Зорана бира и чита, једну по једну, редом, све те књиге. Парафразирајући, Толстој је приступачан, приче занимљиве. Она је Наташа Ростова. С њом расте, а књига јој указује пут. Прескаче поглавља о рату, рат је свуда око ње. Други светски. Зато сањари о далеким

земљама, о пријатељству, љубави, топлини и сигурности породице. Пјер Безухов јој је рођачки близак. Пред њим не мора крити онај најскривенији део себе. Такве људе очекује да сретне у животу. Тата говори о јунацима Толстоја и Шолохова (Тихи Дон), као да су око њих, у Новом Саду.

Немогуће је у овом кратком напису осветлити све нијансе психолошког портрета Зоране. Довољно је неколико главних потеза. Због њене особености, „Зорану виде и верују да је знају. Постепено, све више, говоре јој да она мисли другачије. Да је не разумеју. И она примећује, све то што о њој мисле и говоре, кад је оговарају, уопште није она него они какви би били на њеном месту. Запањена је колико кад нишане у њу само себе погађају... Примећује усамљеност и жели да помогне. То и њени родитељи стално раде, али о томе не говоре. Сопствену стидљивост и рањивост прикрива фасадом самоуверености.”⁽²⁾

Зорана открива да су на њу највише утицали књиге и читање. Из књига рано стиче своје најјаче оружје, брзу мисао и вербалну реакцију. Прави спартански штит у сваком сукобу. У том двобоју не губи битке. Све више чита и све је боља. Књиге су прве од којих очекује помоћ... Мама је мудрица. Ћути, другима треба времена да је схвате. Зорана учи од оба родитеља. Изгледа да је успела, јер не губи битке. Кроз књиге, тражи себе. Све више посматра и анализира књижевност, музику, сликарство, путовања и људе, природу, језик, на крају и стваралачки поступак. Највише су на њу утицали руски писци Достојевски и Толстој, француски Бодлер. Зорана такође веома цени преводиоце, у које уврштава и себе. Преводилац мора да се урони и у ствараоца као и у оригинал. За њу преводјење је безмало исто тако важно као и оригинал. Није се усудила да свира Шопена. Бетовена и Моцарта је свирала, али свог идола, Шопена, само је слушала и „из даљине” обожавала.

Највећи део књиге посвећен је странствовању и путовањима Зоране скоро по целом свету. Откако се отиснула у свет, посетила је Русију, Лондон, Шведску, Италију, Холандију и Грчку, између осталог, као и Сједињене Америчке Државе, где је провела већи део свог живота и урадила све од себе. Приликом свих тих путовања она студирала те земље, нарочито људе. Све је то 'школа, како она то замишља. Занимљиве су и опаске о савременој Америци, углавном повољне, мада и критичне где то заслужује.

Роман је врста комбинације аутобиографије и уметничке интерпретације виђеног, у духу Јована Дучића путописца. Нуди уобичајне аутобиографске податке, али и реакције главног јунака на необичности других земаља и људи. Такве реакције су на моменте веома лиричне, које би могле да се употребе као песме у прози. Роман врца Зораним (и ауторкиним) оригиналним и позајмљеним мислима и идејама, које су мудре изреке о животу и битисању. Притом, она спомиње безброј познатих и мање познатих стваралаца. Све у свему, живот је Зорани, као и ауторки, „чаробни ћилим”. Из свега тога пажљив читалац могао би да научи много чега.

Васа Михаиловић

1 Мирјана Н. Радованов Матариф, *Добро јутро госпођо М.* (Београд, 2013). Бројеви страница цитата из ове књиге назначени су у тексту.

Хаг: „Прање руку” твораца косовске независности

Аналитичар **Мирослав Лазански** оцијенио је да, кроз хашке пресуде бившим политичким, војним и полицијским званичницима Србије, творци косовске независности и заштитници самопроглашене „републике Косово” перу своју улогу у свему томе.

„Да би имали оправдање да кажете – ево они су заслужили независност – морате да воде српске генерале и људе претворите у ратне зликовце. Вашингтон диригује Хашким трибуналом и очекивати да у том контексту добију неке мање казне када је у питању Косово било је потпуно нереално. **Вашингтон настоји да улога НАТО и САД на Косову буде онако како су они зацртали**”, рекао је Лазански Срни коментаришући данашњу пресуду Хашког трибунала у предмету „Шаиновић и други”.

Наводећи да не спори злочине са српске стране на Косову, Лазански истиче да то не оправдава Хашки трибунал у једној потпуно необјективној ситуацији, када пушта Рамуша Харадинаја, када Хашим Тачи није процесуиран и када случај „жуте куће” и трговине органима никако да крене са почетне позиције.

„Мислим да се овим дефинитивно Хашки трибунал потпуно срозао са правне тачке гледишта. Са етичке и политичке је давно разоткривена институција. Само ми није јасно зашто службени Београд и даље прима главног тужиоца Трибунала **Сержа Брамерца и представнике Хашког трибунала када дођу, када је речено да ће бити ти односи замрзнути**”, рекао је Лазански.

Он оцјењује да се у приступним преговорима Србије са ЕУ ове пресуде неће „потезати” све док Србија буде кооперативна и корак по корак признавала косовску независност.

„ISKRA”
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na Iskra Periodical) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

+ Небесна Протић

У Минхену, Немачка, после дуже болести, умрла је 14. фебруара 2014. наша позната старија другарица Небесна Протић (рођена Јојкић).

Небесна је рођена 4. маја 1920. Још гимназијалка, једна од првих, приступила је омладини ЈНП Збор. Убрзо је постала предводник њене женске секције и на том месту остала све до избеглиштва. Поред тога обављала је друге дужности у Покрету. Радила је прво у уредништву гласила Збор ‘Отаџбина’, а потом ‘Наша борба’. У Словенији се удала за активног официра, команданта батаљона у Трећем пуку СДК, тада већ нашег друга, Радослава-Рацу Протића. У браку су имали две кћери. По пресељавању војно-избегличких логора из Италије у Немачку маја 1947, Раца и Небесна, су у Оснабрику покренули радњу прехранбених производа и више година њоме успешно пословали. После затварања радње, преселили су се у Минхен, где је Раца сарађивао у уредништву ‘Искре’ и водио њене материјалне послове све до децембра 1988, када се лист преселио и почео да излази у Енглеској.

Опело и сахрана покојне Небесне обављени су 21. фебруара у Минхену. Чинодејствовао је и на крају пригодно опростио од своје парохижанке, прота Слободан Милуновић. Наше рођачко саучешће кћерима Радослави и Ксенији. Драгој и нашој мисли увек оданој Небесни слава и хвала. Молимо се васкрсом Христу да јој подари вечни живот!

Искра

Прилози Искри

Милан Копривица \$ 10

За покој душе мога мужа Жике и ћерке Вере, да им Господ подари мир у Царство небеском!
Олга Лазовић \$ 100

Вечан мир и покој душе нашој драгој тетки, Ружи-Ружици Радојичић, уз молитве Свевишњем Господу, да је прими у Царство Своје!
Вукица и Брана Драгутиновић са породицом \$ 50

За покој душе драгог нам друга и кума Мише Радмановића. Вечан му помен!
Брана и Вукица Драгутиновић са породицом \$ 50

„Јасно је да ће прије усласка у ЕУ, Србија морати направити правно обавезујући споразум са Приштином, што је еуфемизам за потпуно признање”, рекао је Лазански.

Он је подсетио да је Војска Југославије током сукоба на Косову дала прецизна упутства како се треба поступати у складу са женевским конвенцијама према ратним заробљеницима и цивилима, те да је процесуирала своје припаднике који су то кршили.

Жалбено вијеће Хашког трибунала је четворицу високих политичких, војних и полицијских функционера СР Југославије и Србије осудило на вишегодишње казне затвора.

Николу Шаиновића на 18 година затвора, Сретена Лукића на 20 година и Владимира Лазаревића на 14, док је Небојши Павковићу потврђена казна од 22 године затвора.

24.1.2014.

Срна, РС

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Самит ЕУ–Русија:

Заједно против тероризма, неслагање око Украјине и енергетске политике

Бриселски самит ЕУ–Русија завршен је данас доношењем заједничке декларације о борби против тероризма, али озбиљна размимоилажења у вези са Украјином и енергетиком нису превазиђена.

Руски председник Владимир Путин и његови домаћини из Европске уније сложили су се на заједничкој конференцији за штампу да је самит протекла у отвореној атмосфери и да је сузбијање тероризма поље на коме је могуће знатно појачати сарадњу.

Са друге стране, различита гледања на украјинску кризу била су више него видљива, а председник Европске комисије Жозе Мануел Барозо је цитирао мисао Фјодора Достојевског да „многе несреће долазе због оног што није речено” и заложо се да се проблеми изнесу на чистац.

„Дубоко смо забринути због ескалације насиља над демонстрантима и новинарима у Украјини”, рекао је Барозо и затражио да се украјинском народу дозволи да сам одлучује о својој судбини.

Путин је узвратио оптужујући ЕУ да својим посредовањем појачава кризу и нескривено подржава опозицију.

„На шта би личило да се руски министар спољних послова појави међу антиевропским демонстрантима у Атини?”, упита је он, алудирајући на појављивање комесара за проширење Штефана Филеа и високе представнице ЕУ за спољну политику Кетрин Ештон међу демонстрантима у Кијеву.

Он се сложио да је насиље последња мера, али је истакао да и опозиција мора да се понаша „цивилизовано”.

„Имамо свештеника у западној Украјини који позива народ да на јуриш заузме владу и истреби Русе и Јевреје”, навео је Путин и констатовао да је реч о опасном екстремном национализму.

Већи део заједничке конференције за штампу ипак је протекла у помирљивијем тону, а Путин је обећао да у случају доласка опозиције на власт Русија неће укинути олакшице на увоз гаса које су уведене након што је украјински председник Виктор Јанукович окренуо леђа ЕУ и најавио приближавање Русији.

„Не желимо да украјински народ пати због сукоба интереса”, рекао је Путин и додао да Русија жели опоравак украјинске привреде како би Украјина била у стању да врати 2,7 милијарди евра дуга за испоручени гас из Русије.

Са друге стране, руски председник је наго-

вестио да би обећани руски зајам од 15 милијарди евра могао бити обустављен уколико нове украјинске власти одлуче да потпишу Споразум о стабилизацији и придруживању са Бриселом.

„Ми поштујемо суверенитет сваког међународног субјекта, па и Украјине, али овде је реч о заштити нашег привредног система”, истакао је Путин и оптужио ЕУ да преко Украјине „на мала врата” жели да пласира своје производе, пре свега аутомобиле, на руско тржиште.

Барозо и председник Европског савета Херман Ван Ромпеј су узвратили да је С С П сасвим у складу са тренутно важећим трговинским споразумима Украјине и Русије, а да би чак и улазак Украјине у царинску унију са Русијом, Јерменијом и Казахстаном био прихватљив за ЕУ уколико би се на ту унију применила правила Светске трговинске организације.

Други камен спотицања на данашњем самиту била је енергетска политика, а Путин је одбацио оптужбе да Русија не поступа фер у трговини гасом.

„За нас је Трећи енергетски пакет неприхватљив”, истакао је Путин, говорећи о сету европских прописа о енергетици који доводи у питање послове руског гиганта Газпрома у ЕУ.

Са друге стране, Путин се заложо да се разговори о постојећим проблемима, укључујући и размимоилажења око Сирије и Ирана, наставе на експертском нивоу како би се евентуално решили на следећем самиту ЕУ–Русија, који ће се у јуну одржати у Сочију.

Он је захвалио ЕУ на помоћи око организовања Зимских олимпијских игара у том граду.

На крају, учесници самита су заједнички констатовали да треба интензивирати економску сарадњу, а Путин је подсетио да је трговинска размена са ЕУ прошле године премашила цифру од 400 милијарди евра.

„Надам се да ће тај рекорд ускоро бити пробијен”, истакао је он.

Данашњи, 32. по реду самит ЕУ–Русија је, на захтев домаћина, протекла у нешто ужем формату него што је уобичајено, што је одраз захладнелих односа између Москве и Брисела.

28.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Танјуг